

Den Europæiske Unions Tidende

C 97

50. årgang

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

28. april 2007

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	III <i>Forberedende retsakter</i>	
	Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg	
	433. plenarforsamling den 15.-16. februar 2007	
2007/C 97/01	Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om nedsættelse af et europæisk rådgivende udvalg for Fællesskabets politik for statistisk information KOM(2006) 653 endelig — 2006/0217 (COD)	1
2007/C 97/02	Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om miljøkvalitetskrav inden for vandpolitikken og om ændring af direktiv 2000/60/EF KOM(2006) 397 endelig — 2006/0129 (COD)	3
2007/C 97/03	Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om »Meddelelse fra Kommissionen — Stop for tab af biodiversitet inden 2010 — og fremover — Opretholdelse af økosystemfunktioner til gavn for menneskeheden« KOM(2006) 216 endelig	6
2007/C 97/04	Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening (kodificeret udgave) KOM(2006) 543 endelig — 2006/0170 (COD)	12
2007/C 97/05	Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om »Forslag til Rådets direktiv om racerent avlsvæg« (kodificeret version) KOM(2006) 749 endelig — 2004/0250 (CNS)	13
2007/C 97/06	Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstagernes brug af arbejdsudstyr under arbejdet (andet særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391) (kodificeret udgave) KOM(2006) 652 endelig — 2006/0214 (COD)	14
2007/C 97/07	Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om »Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om beskyttelse af arbejdstagere mod farerne ved under arbejdet at være udsat for asbest (kodificeret udgave)« KOM(2006) 664 endelig — 2006/0222 (COD)	15

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2007/C 97/08	Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om En EU-politik for logistik	16
2007/C 97/09	Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om Meddelelse fra Kommissionen til Rådet, Europa-Parlamentet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget — En strategi for et sikkert informationsfund — »Dialog, partnerskab og myndiggørelse« KOM(2006) 251 <i>endelig</i>	21
2007/C 97/10	Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om Kommissionens meddelelse til Rådet, Europa-Parlamentet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget om revurderingen af EU's regelsæt for elektroniske kommunikationsnet og tjenester	27
2007/C 97/11	Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om Meddelelse fra Kommissionen i henhold til EF-traktatens artikel 138, stk. 2, om styrkelse af søfarendes arbejdsstandarder KOM(2006) 287 <i>endelig</i>	33
2007/C 97/12	Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs Udtalelse om Forbindelserne mellem EU og Japan — civilsamfundets rolle	34
2007/C 97/13	Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg resolution om Gennemførelsen af den fornyede Lissabon-strategi	39

III

(Forberedende retsakter)

DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG

433. PLENARFORSAMLING DEN 15.-16. FEBRUAR 2007

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om nedsættelse af et europæisk rådgivende udvalg for Fællesskabets politik for statistisk information

KOM(2006) 653 endelig — 2006/0217 (COD)

(2007/C 97/01)

Rådet for Den Europæiske Union besluttede den 22. december 2006 under henvisning til EF-traktatens artikel 262 at anmode om Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om det ovennævnte emne.

På grund af sagens hastende karakter udpegede Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg på sin 433. plenarforsamling den 15.-16. februar 2007, mødet den 16. februar, Susanna Florio til hovedordfører og vedtog følgende udtalelse med 105 stemmer for, ingen imod og 2 hverken for eller imod:

1. Indledning

1.1 EØSU fremlægger i denne udtalelse sin holdning til Kommissionens forslag ⁽¹⁾ til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse, som har til formål at reformere CEIES (et europæisk rådgivende udvalg for statistisk information på det økonomiske og sociale område).

1.2 CEIES har fra starten været et rådgivende organ, der skulle fremme dialogen mellem producenter og brugere af EU-statistikker.

1.3 Kommissionen understreger i sin begrundelse for forslaget, at der i forbindelse med høringerne med henblik på en reform af CEIES var enighed om følgende fælles målsætninger:

- CEIES skal blive et mere effektivt organ med færre medlemmer.
- Det reformerede CEIES vil bidrage til at øge kvaliteten af EU-statistikkerne.
- Det reformerede CEIES skal tildeles en mere strategisk rolle, nemlig ved at bistå Rådet, Europa-Parlamentet og Kommissionen med at koordinere mål og prioriteringer i EU's politik for statistisk information.

- S sammensætningen af det reformerede CEIES skal repræsentere alle aktører i forbindelse med europæiske statistikker, herunder civilsamfundets aktører.

2. Kommissionens forslag

2.1 Med Kommissionens forslag til afgørelse oprettes et nyt CEIES, der ifølge artikel 1 benævnes »Det Europæiske Rådgivende Udvalg for Fællesskabets Politik for Statistisk Information«. Udvalget skal bistå Rådet, Europa-Parlamentet og Kommissionen med at koordinere mål og prioriteringer i Fællesskabets politik for statistisk information.

2.2 Der forudses en mere afgørende rolle for dette udvalg i udarbejdelsen af Fællesskabets statistiske program. På Kommissionens anmodning vil udvalget afgive udtalelse om:

- det statistiske programs relevans for behovene i forbindelse med europæisk integration og udvikling og for Fællesskabets aktiviteter under hensyntagen til den økonomiske, sociale og tekniske udvikling,
- de nødvendige ressourcer til gennemførelse af programmet, herunder omkostningerne.

2.3 Det er desuden CEIES' opgave at henlede Kommissionens opmærksomhed på områder, hvor det kan være nødvendigt at udarbejde nye statistikker, og rådgive den om, hvordan brugernes kvalitetskrav til data bedst kan opfyldes.

⁽¹⁾ KOM(2006) 653 endelig — 2006/0217 (COD).

2.4 Efter anmodning fra Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen afgiver udvalget udtalelse om:

- brugerbehov ved udformningen af Fællesskabets politik for statistisk information,
- prioriteringer i Fællesskabets statistiske program,
- evaluering af eksisterende statistikker,
- datakvalitet og formidlingspolitik.

2.5 Udvalget kan også forelægge rapporter for Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen om brugerbehov og om dataleverandørernes omkostninger.

2.5.1 Kommissionen aflægger hvert år rapport om, hvordan der er taget højde for udvalgets udtalelser.

2.6 Kommissionens forslag til afgørelse reducerer antallet af CEIES-medlemmer fra 79 til 25. Ifølge artikel 4 udnævnes 14 medlemmer af udvalget af Kommissionen efter høring af Europa-Parlamentet og Rådet. Medlemsstaterne skal sende Kommissionen en liste med to kandidater, som har solide kvalifikationer inden for statistik, og Kommissionen bestræber sig på ved udvælgelsen af de 14 medlemmer at sikre, at medlemmerne på rimelig vis repræsenterer det civile samfund, herunder også videnskabelige kredse, og i tilstrækkeligt omfang dækker de forskellige områder i Fællesskabets statistiske program.

2.6.1 Ti medlemmer udnævnes direkte af de organer, de tilhører:

- en repræsentant for Europa-Parlamentet,
- en repræsentant for Rådet,
- en repræsentant for Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg,
- en repræsentant for Regionsudvalget,
- en repræsentant for Den Europæiske Centralbank,
- to repræsentanter for Udvalget for det Statistiske Program,
- en repræsentant for den europæiske union af industri- og arbejdsgiverorganisationer (UNICE),
- en repræsentant for Den Europæiske Faglige Samarbejdsorganisation (EFS),
- en repræsentant for Den Europæiske Organisation for Håndværk og Små og Mellemstore Virksomheder (UEAPME).

2.6.2 Desuden er generaldirektøren for Eurostat født medlem af udvalget.

2.7 En af reformens nyskabelser er muligheden for at nedsætte midlertidige arbejdsgrupper, der har et medlem af udvalget som formand, til at udarbejde udtalelser om meget komplekse statistiske emner.

2.8 Dette forslag til afgørelse ophæver Rådets tidligere afgørelse 91/116/EØF.

3. Bemærkninger og konklusioner

3.1 Udvidelsen af Den Europæiske Union til at omfatte 27 lande har bl.a. gjort det nødvendigt at reformere CEIES, hvilket udvalget da også selv har erkendt. Et organ af denne art skal nødvendigvis være så repræsentativt som muligt og afspejle såvel de forskellige situationer i medlemsstaterne som de europæiske brugeres og dataleverandørers behov.

3.2 Styrkelsen af CEIES' strategiske rolle i forbindelse med valg af prioriteter og evaluering samt dets mulighed for at nedsætte midlertidige arbejdsgrupper er et vigtigt skridt i retning af at udstyre det med det ansvar og de midler, som det bør have.

3.3 EØSU bifalder målet om at oprette et nyt og mere effektivt udvalg med færre medlemmer, men påpeger, at dets medlemmers uafhængighed, autoritet og neutralitet bør sikres. EØSU er derfor forundret over dets nye sammensætning. Hvis det som foreslået skal fremme dialogen mellem brugere og producenter af statistikker, mener EØSU, at der bør være langt færre institutioner repræsenteret i det.

3.4 Desuden kan denne sammensætning ikke reelt afspejle holdningen i institutioner som Europa-Parlamentet eller f.eks. EØSU, som repræsenterer en bred vifte af politiske holdninger og forskellige interessegrupper.

3.5 EØSU er det EU-organ, der har til opgave at repræsentere erhvervs- og fagorganisationer samt civilsamfundets aktører. I det nye rådgivende udvalg for statistisk information vil EØSU kun blive repræsenteret med ét medlem ligesom de andre EU-institutioner, hvilket synes at være en nedtoning af dets særlige betydning som rådgivende EU-organ.

3.6 EØSU burde på baggrund af sin rolle og unikke medlemssammensætning have en anden vægt i høringsfasen, ikke kun pga. sin institutionelle rolle, men også fordi det kan give udtryk for det europæiske civilsamfunds synspunkter.

3.7 I forslaget til afgørelse synes civilsamfundet imidlertid at skulle repræsenteres af de 14 medlemmer, som udpeges af Kommissionen, og der specificeres ingen kriterier for deres udvælgelse blandt de mange forskellige europæiske organisationer. Hertil kommer 10 repræsentanter for EU-institutioner, arbejdsmarkedets parter og Eurostat.

3.8 EØSU bifalder reformen af CEIES, men ønsker på baggrund af ovenstående, at EØSU's rådgivende rolle i forbindelse med Fællesskabets politik for statistisk information anerkendes og styrkes.

Bruxelles, den 16. februar 2007.

Dimitris DIMITRIADIS

Formand for

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om miljøkvalitetskrav inden for vandpolitikken og om ændring af direktiv 2000/60/EF

KOM(2006) 397 endelig — 2006/0129 (COD)

(2007/C 97/02)

Rådet for Den Europæiske Union besluttede den 15. september 2006 under henvisning til EF-traktatens artikel 175 at anmode om Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om det ovennævnte emne.

Det forberedende arbejde henvistes til Den Faglige Sektion for Landbrug, Udvikling af Landdistrikterne og Miljø, som udpegede Stéphane Buffetaut til ordfører. Sektionen vedtog sin udtalelse den 25. januar 2007.

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg vedtog på sin 433. plenarforsamling den 15. og 16. februar 2007, mødet den 15. februar 2007, følgende udtalelse med 188 stemmer for, 1 imod og 9 hverken for eller imod:

1. Hvorfor nu et direktiv om miljøkvalitetskrav?

1.1 Dette direktivforslag er i praksis et »datterdirektiv« til vandrammedirektivet (2000/60/EF). Rammedirektivet opstillede en strategi for bekæmpelse af kemisk forurening af vand. Kemisk forurening af vand kan nemlig skade vandøkosystemer og føre til tab af biodiversitet og levesteder. Dertil kommer, at de forurenende stoffer kan akkumuleres i fødekæden, og mennesker kan blive udsat for forurening fra vandmiljøet ikke alene gennem indtagelse af fisk, skaldyr og drikkevand, men også under udøvelse af sports- og fritidsaktiviteter.

1.2 Det skal også understreges, at de forurenende stoffer kan forblive i miljøet selv mange år efter, at de er blevet forbudt ved lov, og de kan transporteres over lange afstande til egne, som ikke umiddelbart så ud til at være berørt af forureningen.

1.3 Det skal endelig bemærkes, at forureningskilderne er vidt forskellige: aktiviteter i hjemmet, landbrug, forbrænding, industri.

1.4 I første omgang havde Kommissionen fremlagt en liste over 33 prioriterede stoffer på EU-niveau (beslutning nr. 2455/2001/EF). Det direktivforslag, som er blevet os forelagt, tilstræber »et højt beskyttelsesniveau« mod risici for vandmiljøet eller via vandmiljøet forårsaget af disse 33 prioriterede stoffer og enkelte andre forurenende stoffer.

1.5 For at nå denne målsætning opstiller direktivforslaget nogle miljøkvalitetskrav. Det understreges, at der gennem årene er vedtaget en del EU-lovgivning med den nødvendige emissionskontrol.

1.6 Forslaget medfører også ophævelse af visse gældende »datterdirektiver«, hvilket navnlig tager sigte på at tage hensyn til den videnskabelige og tekniske udvikling og medtage nogle forurenende stoffer, som hidtil ikke har været dækket.

2. Den anvendte metode til fastlæggelse af miljøkvalitetskravene

2.1 Kommissionen foreslår og sammenknytter to målekriterier:

— årgennemsnittet,

— den højeste tilladte koncentration.

2.2 Miljøkvalitetskravene bygger således ikke kun på en højest tilladt koncentration, hvis sigte er at undgå alvorlige irreversible følger for økosystemer som følge af akut forurening, men også på et årgennemsnit, hvis sigte er at undgå irreversible følger på lang sigt af en løbende, men ikke akut forurening.

2.3 Kommissionen foreslår, at miljøkvalitetskravene for de fleste stoffers vedkommende kun bør gælde niveauet af forurenende stoffer i overfladevandet. I forbindelse med visse stoffer, som kan akkumuleres gennem fødekæden, bemærker Kommissionen imidlertid, at det muligvis ikke kan lade sig gøre at undgå indirekte virkninger og sekundær forgiftning alene ved hjælp af miljøkvalitetskrav for overfladevand. Den foreslår derfor, at medlemsstaterne for tre af disse stoffer (hexachlorbenzen, hexachlorbutadien og kviksølv) opstiller miljøkvalitetskrav til biota.

3. Kompetenceafgrænsningen mellem Den Europæiske Union og medlemsstaterne

3.1 Kommissionen foreslår, at der fastsættes vandmiljøkvalitetskrav på EU-plan med henblik på at sikre samme miljøbeskyttelsesniveau i alle medlemsstaterne og samme vilkår for alle økonomiske beslutningstagere. Generelt mener Kommissionen, at de eksisterende miljøbekæmpelsesordninger bør være tilstrækkelige til, at medlemsstaterne kan opfylde kvalitetskravene. Skulle der være behov for yderligere foranstaltninger, bør det overlades til medlemsstaterne at indlemme passende kontrolforanstaltninger i den vifte af foranstaltninger, der skal udarbejdes for det enkelte vandområde i henhold til artikel 11 i rammedirektivet.

4. Foreslåede foranstaltninger

4.1 Direktivets hovedmål er:

- fastsættelse af miljøkvalitetskrav og indførelse af overgangs-områder, hvor kravene må overskrides,
- opstilling af en oversigt over udledninger, emissioner og tab, så man kan kontrollere, om målene for reduktion og standsning opfyldes,
- ophævelse af visse gældende »datterdirektiver«,
- udpegning af prioriterede farlige stoffer blandt de 14 stoffer, der er under revurdering som krævet i beslutning 2455/2001/EF.

5. Generelle bemærkninger

5.1 Man kan kun bifalde målsætningen om at undgå vandforurening med farlige stoffer, som indebærer en potentielt alvorlig risiko, og som har irreversible konsekvenser.

5.2 EØSU finder det vigtigt, at Kommissionen opretholder en solid og videnskabeligt baseret kapacitet til hurtigt at identificere stoffer, som kan forårsage skadelig forurening af overfladevand og til at opstille forsigtige kvalitetskrav til det maksmalt tilladte indhold af sådanne stoffer, enten enkeltvis eller sammen. EØSU noterer sig og støtter den første liste over prioriterede stoffer og kvalitetskrav, som indgår i det foreliggende forslag. Udvalget foreslår, at der træffes foranstaltninger til at foretage en årlig vurdering på et omfattende, videnskabeligt og gennemsigtigt grundlag med henblik på at afgøre, om der skal tilføjes nye stoffer til listen, eller om der skal indføres nye maksimalt tilladte niveauer for nogle af stofferne. Man bør specielt se på andre stoffer, der er blevet opstillet som prioriterede stoffer af OSPAR eller andre relevante internationale aftaler.

5.3 EØSU er bekymret over, at der ikke er blevet fastlagt endelige krav til bly, nikkel og bly- og nikkelforbindelser. Arbejdet hermed bør opprioriteres, og der bør fastsættes passende krav, om muligt i tide til at kunne indgå i det nuværende direktiv, inden det færdiggøres.

5.4 Det endelige mål med at forbedre vandkvaliteten er at beskytte biota og fødekæden op til og inklusive mennesker. Hvis det var muligt at foretage en pålidelig, ensartet og effektiv måling af niveauet af alle forurenende stoffer i biota, ville det i princippet være bedre at opstille krav og foretage overvågningen her. Generelt set er det imidlertid fortsat vanskeligt, og for de fleste af de prioriterede stoffers vedkommende er det på nuværende tidspunkt mere praktisk anvendeligt og normalt tilstrækkeligt pålideligt at opstille krav til de højest tilladte koncentrationer i overfladevandet (Forslaget om at basere kontrollen med overholdelsen på årlige gennemsnitskoncentrationer er realistisk, velfunderet og fuldt ud berettiget).

5.5 Der findes imidlertid visse giftstoffer, som har en tendens til at akkumuleres op gennem fødekæden. For disse stoffer kan

krav til overfladevandet ikke alene garantere tilstrækkelig beskyttelse mod toksiske virkninger. For sådanne stoffer er det ønskeligt, at der opstilles krav til den højest tilladte koncentration af stoffet i vævet hos byttedyrene fisk, bløddyr, krebsdyr og andre biota, sådan som Kommissionen foreslår det. Disse stoffer omfatter hexachlorbenzen, hexachlorbutadien og methylkviksølv. Andre kan blive identificeret i fremtiden. Der er endnu ikke helt enighed om, hvordan man opstiller krav til denne metode, så Kommissionen nøjes med at give medlemsstaterne mulighed for at opstille sådanne standarder for de tre stoffer, der hidtil er blevet klart identificeret.

5.6 Med den nuværende viden er man muligvis nødt til at acceptere denne situation. EØSU opfordrer alligevel Kommissionen indtrængende til fortsat at støtte yderligere videnskabelige undersøgelser af fænomenet med bioakkumulering af visse giftige stoffer, og at være parat til at gå i retning af en mere udbredt anvendelse af krav til højest tilladte koncentrationer af giftige stoffer i biota, så snart den videnskabelige baggrund og overvågningsmetoden er blevet mere fast etablerede. Indtil da bør overvågningen også være udformet, således at man sikrer, at forureningen i sedimenter og biota ikke rent faktisk stiger.

5.7 Det forekommer relevant at opstille en oversigt over udledninger, emissioner og tab, som skyldes menneskelige aktiviteter, så man kan kontrollere, om målene for reduktion og standsning opfyldes. Det er derimod vanskeligt at opstille en komplet oversigt over den naturlige forurening. Ikke desto mindre kunne det i visse tilfælde være hensigtsmæssigt at fastlægge, hvilken forbindelse der er mellem naturlig og menneskeskabt forurening.

5.8 Det er i forbindelse med opstillingen af oversigter vigtigt at sørge for at undgå enhver form for inkohærens og dobbeltarbejde i forhold til andre eksisterende instrumenter til beskyttelse af overfladevand.

5.9 Spørgsmålet om overgangsområder, hvor kravene må overskrides, behandles på en realistisk, men dog ikke helt tilfredsstillende måde. Det forekommer i øvrigt vanskeligt at garantere, at miljøkvaliteten af det øvrige vand ikke påvirkes i negativ retning. I det omfang ordningen med overgangsområder indføres, vil det være nødvendigt at udarbejde en klar metode til at indkredse disse områder og til at udpege steder, hvor forureningen skal måles.

5.10 Man bør henlede opmærksomheden på de tilfælde, hvor der i tredjelande med grænse op til EU, udspringer floder, som løber gennem EU-lande, eller hvor der ligger en sø på grænsen mellem det pågældende land og en medlemsstat. Når lande uden for EU ikke gør noget for at beskytte vandmiljøet, kan en enkelt medlemsstats indsats i nogle tilfælde nemlig være forgæves, så målsætningerne for 2015 ikke kan opfyldes. Der må tages hensyn til disse omstændigheder i vurderingen og i gennemførelsen af direktivet. For øvrigt behandler ramedirektivets artikel 12 dette spørgsmål.

6. Særlige bemærkninger og kommentarer

6.1 **Tidsplan:** i direktivforslagets artikel 4, stk. 5, fastsættes 2025 som frist for, hvornår emissionerne skal standses eller de farlige prioriterede stoffer skal være trukket helt ud af markedet. Til gengæld skal miljøkvalitetsmålsætningerne nås inden 2015 gennem iværksættelse af vandrammedirektivet. Denne tidshorisont kan i visse tilfælde vise sig at være vanskelig at overholde, ikke mindst eftersom vedtagelsen af det foreliggende datterdirektiv er blevet forsinket. Det er ikke desto mindre nødvendigt, at medlemsstaterne bestræber sig mest muligt på at nå denne målsætning, selv om det bør bæres in mente, at det i visse særlige tilfælde vil være muligt at komme ind under nogle midlertidige undtagelsesordninger. EØSU anbefaler, at Kommissionen overvåger, hvordan gennemførelsen skrider frem, og står parat til at foreslå yderligere foranstaltninger for at befordre, at efterlevelsen af kravene på skæringsdatoen er så vidtstrakt som muligt med færrest muligt undtagelser.

6.2 Medlemsstaternes rolle

Det er en god idé at overlade ansvaret for at vedtage yderligere passende foranstaltninger til medlemsstaterne, da der i mange tilfælde er tale om håndtering af situationer, som er knyttet til den lokale eller regionale kontekst. Denne fleksibilitet bør dog modsvares af nogle pålidelige mekanismer til tilbagemelding af oplysninger, sådan som Kommissionen forestiller sig det i sin fjerde aktionslinje i sin meddelelse ⁽¹⁾.

6.2.1 Kommissionens meddelelse (punkt 3) forekommer imidlertid ret optimistisk i sin overordnede vurdering af de juridiske redskaber, som medlemsstaterne kan bruge til at nå målsætningerne i vandrammedirektivet for de prioriterede stoffer, især fordi visse vigtige forureningskilder ikke er dækket af en passende lovgivning, f.eks. den udbredte forurening fra husholdningsprodukter eller serviceaktiviteter, hvilket ville kræve nogle nye produktdirektiver.

6.2.2 Under disse omstændigheder er det urealistisk at gå ud fra, at de enkelte medlemsstater kan iværksætte nye, ikke nødvendigvis sammenhængende bestemmelser, ikke mindst når de sandsynligvis skal erstattes af ny EU-lovgivning.

6.3 Beskyttelse af drikkevandsressourcerne

6.3.1 Med vedtagelsen af direktivforslaget ophæves direktiv 77/440/EF om beskyttelse af overfladevand, der anvendes til indvinding af drikkevand. Der bør skabes sammenhæng mellem det nye direktiv og direktivet om drikkevand ⁽²⁾, efterhånden som lovgivningen ændres.

6.4 Overvågning

6.4.1 Der er behov for mere sammenhængende og pålidelige overvågningsstandarder, hvis man vil sørge for, at der fortsat sker fremskridt med at nå direktivets målsætninger, og sikre samme vilkår i hele EU. EØSU ser frem til de nye forslag om et europæisk vandinformationssystem (Reporting Water Information System), som snart vil blive fremsat, og håber, at det vil være muligt at bruge systemet til at holde skarpt øje med gennemførelsen af direktivet om prioriterede stoffer.

7. Sammenhæng mellem direktivet om miljøkvalitetskrav inden for vandpolitikken og REACH-forordningen

7.1 Det er nødvendigt at sikre sammenhæng mellem bestemmelserne i det foreliggende direktiv og REACH-forordningen, selv om Kommissionen i princippet havde foregrebet det positive udfald af forhandlingerne om REACH og følgelig iværksættelsen heraf. Der skal dog i bestemmelserne om miljøkvalitetskrav inden for vandpolitikken tages højde for markedsføringen af nye kemiske stoffer.

8. Konklusion

8.1 EØSU er tilfreds med forslaget til den første liste over prioriterede stoffer og med de krav, der foreslås stillet til dem. Det råder dog til at få færdiggjort de manglende krav til bly og nikkel og til at udarbejde en sikker metode til at holde løbende øje med listen og kravene, så de hurtigt og effektivt kan ajourføres, når det er nødvendigt.

8.2 EØSU godkender direktivets overordnede indfaldsvinkel.

8.3 Det bliver en udfordring at nå målsætningerne for miljøkvaliteten inden 2015. EØSU insisterer imidlertid på, at medlemsstaterne intensiverer deres bestræbelser på at nå målsætningerne.

8.4 EØSU insisterer på, at det er nødvendigt at udarbejde et system til rapportering og tilsyn med medlemsstaternes gennemførelse af direktivet og opnåelse af dets målsætninger. Udvalget bifalder Kommissionens initiativ til at udvikle et vandinformationssystem for Europa »Water Information System for Europe« (WISE).

8.5 EØSU anbefaler, at man sørger for at skabe sammenhæng mellem det nye direktivforslag og de nugældende tekster, og for at der vedtages en passende EU-lovgivning vedrørende visse forureningskilder, som ikke er dækket af den nuværende lovgivning (f.eks. den udbredte forurening fra husholdningsprodukter).

Bruxelles, den 15. februar 2007.

Dimitris DIMITRIADIS

Formand for

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg

⁽¹⁾ KOM(2006) 398 endelig.

⁽²⁾ Direktiv 98/83/EF.

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om »Meddelelse fra Kommissionen — Stop for tab af biodiversitet inden 2010 — og fremover — Opretholdelse af økosystemfunktioner til gavn for menneskeheden«

KOM(2006) 216 endelig

(2007/C 97/03)

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber besluttede den 22. maj 2006 under henvisning til EF-traktatens artikel 262 at anmode om Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om det ovennævnte emne.

Det forberedende arbejde henvistes til EØSU's Faglige Sektion for Landbrug, Udvikling af Landdistrikterne og Miljø, der vedtog sin udtalelse den 25. januar 2007. Ordfører var Lutz Ribbe.

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg vedtog på sin 433. plenarforsamling den 15.-16. februar 2007, mødet den 15. februar, følgende udtalelse med 137 stemmer for, 7 imod og 5 hverken for eller imod.

1. Resumé af EØSU's konklusioner og henstillinger

1.1 EØSU og Kommissionen er enige om situationsbeskrivelsen: Bevarelsen af biodiversitet er en nødvendig og central opgave, der ikke kun er en etisk-moralsk forpligtelse. Der er også tilstrækkeligt med økonomiske grunde til at handle hurtigt og effektivt. De økonomiske tab som følge af nedgangen i økosystemfunktioner skønnes allerede nu at beløbe sig til flere hundrede milliarder euro. Dette er et spild, som vores økonomier simpelthen ikke har råd til.

1.2 Faldet i antallet af arter i Europa er resultatet af millioner af normative vurderinger gennem de seneste årtier, der for langt størstedelens vedkommende er foretaget inden for rammerne af den eksisterende lovgivning. Illegale foranstaltningers bidrag til tabet af biodiversitet i Europa er yderst beskedent.

1.3 Udviklingen i biodiversiteten er — på trods af politiske løfter — desværre fortsat negativ, hvilket ikke skyldes, at man ikke ved hvad der skal til for at standse faldet i antallet af arter. Indtil nu har der ikke været politisk vilje til reelt at gennemføre de foranstaltninger, som man længe har vidst er nødvendige. Erfaringerne med Natura 2000-nettet taler for sig selv.

1.4 Årsagerne nævnes helt korrekt i Kommissionens meddelelse. De er bl.a. *»manglende styring og konventionelle økonomiers manglende erkendelse af de økonomiske værdier, som naturkapital og økosystemfunktioner repræsenterer«*. Dette og den kendsgerning, at de etiske-moralske grunde til at bevare biodiversiteten snarere behandles sekundært i de planlægningsmæssige og politiske beslutningsprocesser har resulteret i den nuværende tilspidsning af situationen.

1.5 Der eksisterer en enorm kløft mellem de stillede krav og virkeligheden, og denne kløft skal der bygges bro over, hvis man vil imødegå faren for at miste sin troværdighed.

1.6 EØSU bifalder fremlæggelsen af handlingsplanen, hvis 160(!) tiltag er fornuftige; de fleste foranstaltninger er langt fra

nye, men har tværtimod stået på dagsordenen i årevis. Fremtiden vil vise, om politikerne med fremlæggelsen af denne handlingsplan nu endelig finder kræfterne til at gennemføre de nødvendige *»betydelige ændringer«* eller om mange naturforvaltere får ret i deres bekymring for, at politikerne igen tager verbalt ansvar for et samfundspolitisk ømtåleligt område, men ikke kommer videre end til politiske hensigtserklæringer.

1.7 EØSU kritiserer især, også i lyset af, at emnet blev taget op i udvalgets sonderende udtalelse af 18. maj 2006 (!), at Kommissionens meddelelse ikke behandler det strategiske spørgsmål om, hvorfor der er så stor afstand mellem krav, hensigtserklæringer og virkelighed, når det gælder opretholdelse af biodiversitet. EØSU beklager, at dette problem så godt som ikke behandles i hverken Kommissionens meddelelse eller handlingsplanen.

1.8 Derfor mener EØSU, at det er særligt nødvendigt at prioritere det politiske indsatsområde 4 »Videnbasen«, så borgere og politikere bliver bevidst om de reelle konsekvenser af deres handlemåde.

1.9 Man bør være opmærksom på, at det er nødvendigt at hjælpe EU's nabolande med at styrke beskyttelsen af biodiversiteten og undgå situationer, hvor EU eller de enkelte medlemsstater medfinansierer projekter, som kunne tænkes at fremskynde tabet af biodiversiteten i de europæiske lande, som ikke er medlemmer af EU.

1.10 Kommissionens beskrivelse af EU's globale ansvar, er EØSU enig i. Mens EU og medlemsstaterne bruger under 0,004 % af deres økonomiske midler til global biodiversitetsudvikling og bevarelse, stiger deres ansvar for tabet af global biodiversitet (f.eks. tabet af den tropiske skovbestand) fortsat. I fremtiden kan udviklingen på markedet for biobrændstof føre til, at situationen tilspidses.

(!) EUT C 195 af 18.8.2006, s. 96.

1.11 EØSU kritiserer, at den konkrete handlingsplan kun er til rådighed som »teknisk bilag« og dermed kun findes som særskilt SEK-dokument på engelsk. EØSU opfordrer Kommissionen til at oversætte handlingsplanen til alle officielle sprog og sørge for, at dokumentet distribueres bredt både via internet og i papirform.

1.12 Realiseringen af handlingsplanens målsætninger skal overvåges af den eksisterende ekspertgruppe for »biodiversitet«. EØSU mener, det er tvingende nødvendigt, at civilsamfundet i langt højere grad involveres på området.

2. Hovedpunkter i og baggrund for Kommissionens dokument

2.1 Efter at EU allerede i 1998 i sin biodiversitetsstrategi gjorde opmærksom på det »uhyrige omfang« af biodiversitetstab, blev EU's stats- og regeringschefer i 2001 enige om som mål at standse det »dramatiske« tab af biologisk mangfoldighed i EU inden 2010⁽²⁾. På topmødet fik den europæiske offentlighed derudover løfte om genoprettelse af habitater og økosystemer.

2.2 I meddelelsen, der indeholder en »handlingsplan til bevarelse af biodiversitet«, beskriver Kommissionen endnu en gang udførligt og på anskuelig vis den nuværende situation med hensyn til bevarelse af biodiversitet eller rettere sagt det fortsatte tab heraf. Alle studier fra det europæiske miljøagentur og de såkaldte »røde lister« over truede dyre- og plantearter på nationalt plan viser, at dette tab fortsat giver anledning til stor bekymring. Kommissionen konstaterer i sin meddelelse, at man stadig er langt fra målet om »stop for tab af biodiversitet inden 2010«, og at den negative udvikling kun kan vendes ved hjælp af »betydelige ændringer af vores politikker og handlemåder«.

2.3 Kommissionen fastslår derudover, at »gennemførelsens tempo og omfang fortsat er utilstrækkelige«, den kræver »en fremskyndet gennemførelse, både på fællesskabsniveau og i medlemsstaterne«, idet der ellers er »en reel risiko for«, »at det globale 2010-mål ikke kan nås«.

2.4 En manglende målopfyldelse er efter Kommissionens opfattelse dobbelt problematisk, idet opretholdelse af biodiversitet ikke blot er en etisk-moralsk forpligtelse i forhold til skaberværket, men alene ud fra en økonomisk betragtning er fornuftig og nødvendig. I meddelelsen beskrives præcist, at biodiversiteten er grundlaget for økosystemfunktioner herunder »produktion af fødevarer, brændstof, fibre og medicin, regulering af vand, luft og vejrforhold, bevarelse af jordens frugtbarhed og kredsløbet af næringsstoffer«. Globalt set er »næsten to tredjedele af verdens økosystemfunktioner i nedgang«. Det økonomiske tab — der retfæ-

digvis må siges at være svært at fastslå — dette medfører, skønnes i Kommissionens meddelelse at ligge på »flere hundrede milliarder euro«.

2.5 Derudover ser Kommissionens meddelelse nærmere på den hidtidige indsats og resultaterne af denne. Her ses ikke blot på EU selv, men den globale situation beskrives, og der redegøres for EU's globale ansvar.

2.6 Meddelelsens vigtigste punkt er spørgsmålet om, hvad der skal ske i fremtiden. Her fremlægges (dog kun som et SEK-dokument i bilag) en **EU-handlingsplan**, der behandler **fire vigtige politiske indsatsområder**, herunder **defineres 10 prioriterede mål** og der udpeges yderligere **fire »vigtige støt-teforanstaltninger«**.

2.6.1 Det første politikområde omfatter »**Biodiversitet i EU**«. Herunder hører 5 af de i alt 10 prioriterede mål, nemlig

- at beskytte EU's vigtigste levesteder og arter,
- at bevare og retablere biodiversitet og økosystemfunktioner i EU generelt,
- at bevare og retablere biodiversitet og økosystemfunktioner i EU's havmiljø generelt,
- at styrke regional og territorial udviklings forlignelighed med biodiversitet i EU,
- at mindske invasive fremmede arters og genotypers virkning på biodiversiteten i EU væsentligt.

2.6.2 Politikområde 2 behandler emnet »**EU og den globale biodiversitet**«, idet tabet af biodiversitet ikke begrænser sig til EU's territorium. EU og medlemsstaterne har på den ene side påtaget sig folkeretlige forpligtelser til global beskyttelse af biodiversiteten og på den anden side har de gennem deres handelsrelationer et medansvar for den globale udvikling. På dette område formuleres tre prioriterede mål, nemlig

- at gøre den internationale styring af biodiversitet og økosystemfunktioner væsentligt mere effektiv,
- at yde væsentlig mere støtte til biodiversitet og økosystemfunktioner inden for rammerne af EU's eksterne bistand,
- at mindske den internationale handels virkning på den globale biodiversitet og økosystemfunktioner væsentligt.

2.6.3 Politikområde 3 omfatter emnet »**Biodiversitet og klimaforandringer**« og indeholder følgende målsætning

- at støtte biodiversitetens tilpasning til klimaforandringer.

⁽²⁾ Se Formandskabets konklusioner, Det Europæiske Råd, Göteborg 15./16. juni 2001.

2.6.4 På politikområde 4 beskæftiger meddelelsen og handlingsplanen sig med »Videnbasen« og det 10. og dermed sidste prioriterede mål bliver

- at styrke videnbasen for bevarelse og bæredygtig brug af biodiversitet væsentligt, både i EU og globalt.

2.6.5 De **fire vigtige støtteforanstaltninger** er

- sikring af tilstrækkelige finansielle midler,
- styrkelse af EU's beslutningsproces,
- etablering af partnerskaber,
- undervisning, folkeoplysning og deltagelse.

3. Generelle bemærkninger til indholdet i Kommissionens meddelelse

3.1 EØSU bifalder meddelelsen og udarbejdelsen af en handlingsplan, der blev fremlagt den 22. maj 2006 og dermed fulgte 4 dage efter vedtagelsen af EØSU's sonderende udtalelse om emnet »EU's kampagne for bevarelse af biodiversiteten — civilsamfundets stilling og bidrag«. EØSU kan konstatere, at analysen af den nuværende situation såvel som årsagerne hertil er næsten enslydende i de to dokumenter.

3.2 EØSU konstaterer, at årsagerne til faldet i antallet af arter og tabet af biotoper, som f.eks. intensiveret landanvendelse og opgivelsen af hidtil ekstensivt anvendte levesteder samt arealbefæstelse og ukontrolleret bebyggelse, har været kendt i årevis og er videnskabeligt dokumenteret flere gange. Udviklingen er en konsekvens af de beslutninger og foranstaltninger, som økonomiske aktører og politikere har truffet inden for rammerne af den eksisterende lovgivning. Den fare for tab af biodiversitet, der udgår fra illegale foranstaltninger er relativt beskeden. Det er derfor lovlige, saglige og retningsgivende politiske beslutninger, der medfører et tab af biodiversitet, og sådanne beslutninger støttes eller opmuntres ofte gennem EU's, medlemsstaternes og kommunernes støtteinstrumenter og beslutninger.

3.3 Overensstemmelsen mellem EØSU's holdning og Kommissionens meddelelse hvad angår situation og analyse gælder også begrundelserne for, hvorfor det er nødvendigt at bevare biodiversiteten. Kommissionen nævner i sin meddelelse såvel etisk-moralske, som økonomiske grunde. EØSU taler i sin sonderende udtalelse om henholdsvis »den iboende værdi« og »nyttéværdien« ved landskaber og biodiversitet.

Biodiversitet mellem politiske krav og virkeligheden

3.4 Den her behandlede meddelelse fra Kommissionen er det sidste skud på stammen i en lang række af politiske dokumenter, der annoncerer et stop for tabet af biodiversitet. Gentagne gange er der aflagt tilsvarende politiske løfter, senest på EU-miljøministrenes møde i december 2006, hvor Kommissionens meddelelse blev hilst velkommen.

3.5 EØSU må dog desværre konstatere, at der alt for ofte er store forskelle mellem virkelighed og hensigtserklæringer, og offentligheden er nået til samme erkendelse. For eksempel fastsatte fiskeriministrene i slutningen af december 2006 fangstkvoter for torsk, der efter alle (!) havbiologers mening er alt for høje, og som højst sandsynligt vil føre til et sammenbrud i bestandene. Alligevel talte man om et »godt resultat«. Dette tyder enten på en meget forskellig opfattelse af problematikken og årsagssammenhængen eller også forholder det sig sådan, at der udelukkende verbalt bakkes op om biodiversitet som mål, mens der i virkeligheden bevidst føres en politik, hvis følger virkninger er et tab af samme.

3.6 Udvalget har i mellemtiden gjort opmærksom på denne problematik i en lang række af udtalelser om emnet og advaret imod et tab af politisk troværdighed.

3.7 Øjensynligt er der meningsforskelle mellem Kommissionen og EØSU, når det gælder spørgsmålet om, hvorvidt problemstillingen vedrørende tab af biodiversitet er registreret og vurderet af den brede offentlighed, de politisk ansvarlige og de vigtigste økonomiske aktører og — ikke mindst — spørgsmålet om, hvorvidt der iværksættes politiske tiltag til at modvirke tabet. I den forbindelse sætter EØSU ikke spørgsmålstegn ved, at der er opmærksomhed omkring tabet af biodiversitet. Og EØSU insinuerer ikke, at nogen, hverken borgere eller politikere, bevidst træffer beslutninger, der har til hensigt at reducere biodiversiteten. Men det er åbenbart vanskeligt at vurdere de langsigtede følger af egne afgørelser og i givet fald drage konsekvensen af en sådan vurdering. Et eksempel, som yderligere illustrerer denne situation, er de grundforbedringstiltag, der er blevet gennemført i nogle af de nye medlemsstater, bl.a. i Polen, i tidsrummet 2004-2006, og som er planlagt for perioden 2007-2013 inden for rammerne af programmerne til udvikling af landdistrikterne. Den EU-finansierede »forvaltning af landbrugets vandressourcer« handler i alt væsentligt om teknisk ændring af vandløb. Dette har en række negative følger, herunder navnlig tab af biodiversitet. Disse tiltag gennemføres og planlægges desværre også for potentielle områder under Natura 2000.

3.8 Kommissionen taler om, at spørgsmålet om bevarelse af biodiversitet bl.a. også spiller en »vigtig rolle« i Lissabon-strategien, og også Regionsudvalget fastholder i sin udtalelse om meddelelsen, at man »glæder sig over Rådets konklusioner af 23. og 24. marts 2006, hvori der opfordres til at integrere målene for 2010 i hele den politik, som er fastlagt i Lissabon-agendaen«. EØSU tvivler imidlertid stærkt på, at dette reelt er tilfældet. Udvalget kan tværtimod konstatere, at biodiversitet kun spiller en marginal rolle i den »økonomiske« politik. Som en gennemlæsning viser, optræder begreber som »biodiversitet« og »naturbeskyttelse« kun marginalt, om overhovedet, i dokumenterne om Lissabon-strategien. Det er ikke anderledes for de nationale reformprogrammers vedkommende.

3.9 Kommissionen har helt ret, når den i sin meddelelse taler om *»manglende styring og konventionelle økonomiers manglende erkendelse af de økonomiske værdier, som naturkapital og økosystemfunktioner repræsenterer«*. Hvis denne værdi reelt var anerkendt og de *»eksterne omkostninger«* som konsekvens heraf blev regnet med, ville problemet ikke opstå i sin nuværende form.

3.10 EØSU gjorde allerede i ovennævnte sonderende udtalelse opmærksom på, at der var en tendens til, at konflikten mellem de forskellige strategier til fremme af henholdsvis økonomisk vækst og biodiversitet skærpedes. Økonomisk vækst ses i dag ofte for udifferentieret som vækst i mængde, og en sådan vækst kan opretholdelse af biodiversitet besvære eller forhindre. I langt de fleste tilfælde ses naturbeskyttelse og biodiversitet derfor ikke som en chance for økonomisk udvikling, men oftest som en hindring for en sådan, når der skal træffes planbeslutninger. Kun på den måde kan man forklare det *»pres«*, der stadig, i visse tilfælde endda i skærpet form, lægges på EU's habitat- og fugledirektiv og det tilknyttede Natura 2000-net. Selvom miljøkommissær Dimas for tiden er modstander af en ændring af de nævnte direktiver ⁽³⁾, er det alligevel tydeligt, at naturbeskyttelse ofte ses som en konkurrent, når det gælder landanvendelse, og en bremse for udviklingen og kun sjældent som basis for den økonomiske udvikling. Og de finansielle midler eller forpligtelser, der bl.a. er et resultat af gennemførelsen af Natura-2000-nettet, ses som en belastning og ikke som en investering i fremtiden, hvis kravene i det hele taget efterleves.

3.11 Ud over denne *»økonomiske«* opfattelse af naturbeskyttelse og biodiversitet, der er helt i modstrid med den økonomiske begrundelse for opretholdelse af biodiversitet, som Kommissionen nævner, er der et yderligere problem, der er forårsaget af naturforvalterne selv og som har ført til en skærpelse af konflikten med jordejerne og/eller brugerne af jorden. EØSU har flere gange understreget, at måden, hvorpå eksempelvis Natura-2000-nettet blev planlagt og nu gennemføres, er et godt eksempel på, hvordan naturbeskyttelse ikke kan fungere. Her kritiserer ministre på nationalt og/eller regionalt niveau pludselig det retsgrundlag, som de for år tilbage selv har skabt. Derudover stilles de lovede midler til landmændenes kompensationsudbetalinger ikke til rådighed, og i stedet for at inddrage de berørte jordejere og/eller brugere af jorden træffes beslutningerne henover hovedet på disse. En sådan naturbeskyttelse mister sin troværdighed og skaber mistillid.

3.12 Samtidig er der mange eksempler på, at et fornuftigt samarbejde kan give betydelige resultater, hvis politik og forvaltning indfrier afgivne løfter, og der indgås reelle partnerskaber.

EU's finansielle beslutninger som et negativt eksempel

3.13 Netop de finansielle beslutninger fra EU-topmødet i december 2005 vedrørende det finansielle overslag for perioden

⁽³⁾ Dette støttes af EØSU.

2007-2013 viser med besparelserne i den for sikringen af biodiversiteten så vigtige 2. søjle af den fælles landbrugspolitik, at biodiversiteten på trods af alle højtidelige erklæringer og målsætninger ofres i den politiske beslutningsproces. Når Kommissionen et halvt år efter EU-topmødets ovennævnte finansielle afgørelser i sin handlingsplan medtager *»sikring af tilstrækkelige finansielle midler«* i Natura 2000 som en af de fire vigtige støtteforanstaltninger, er dette indholdsmæssigt og formelt set ganske vist et rigtigt krav at stille, men desværre er det et krav, der ikke har det mindste med de politiske realiteter at gøre. Tværtimod demonstrerer dette eksempel, hvor langt der er mellem tanke og handling.

3.14 EØSU har flere gange gjort opmærksom på, at den 2. søjle i den fælles landbrugspolitik er alvorligt underfinansieret, efter at der er lagt yderligere opgaver, som f.eks. finansiering af Natura-2000-nettet og gennemførelse af vandrammedirektivet, ind under denne søjle. Hvad skal borgerne mene om en politik, der er så selvmodsiggende, og som skaber lokale konflikter.

3.15 Regionsudvalget har helt ret, når det i sin udtalelse går ind for *»at man ved revisionen i 2008 af de finansielle overslag 2007-2013 lader en betragtelig del af midlerne gå til bæredygtigt landbrug og landskabsbevarelse«*.

3.16 Det samme gælder for det i princippet rigtige krav fra Kommissionens side om *»sikring af, at fællesskabsmidler til regional udvikling gavner og ikke skader biodiversiteten, og etablering af partnerskaber mellem planlægnings-, entreprenør- og biodiversitetsinteresser«*. EØSU støtter udtrykkeligt dette gentagne krav. Men også her er forskellen mellem den (rigtige) erklærede hensigt og den daglige politiske praksis tydelig, for grundlæggende har intet ændret sig. Der udføres stadig (medfinansieret af EU) infrastrukturprojekter i naturbeskyttelsesmæssigt yderst værdifulde områder. Og på trods af de nødvendige kompensations- eller erstatningsforanstaltninger inden for naturbeskyttelse bliver slutresultatet — se EU's situationsbeskrivelse — et tab af biodiversitet.

3.17 EØSU mener i øvrigt at de krav, der stilles i forbindelse med strukturfondene skal gælde for al EU-støtte, hvis man vil leve op til sin egen målsætning om at føre en sammenhængende politik.

3.18 EØSU kan derfor se nye indfaldsvinkler på alle de områder, hvor EU har et ansvar som følge af sine kompetencer. Landbrugspolitikken er en mulig begyndelse. Den eksisterende lovgivning har vist sig ikke at være tilstrækkelig til at sikre biodiversiteten over alt. Hvis landbrugsstøtte *»kun«* knyttes til overholdelse af eksisterende regler, bliver det hurtigt klart, at dette ikke fremmer biodiversiteten.

3.19 Imidlertid er det således, at den direkte støtte til landmændene, der udgør den største del af landbrugsbudgettet ikke principielt er udformet med henblik på at fremme biodiversiteten, men tværtimod har som mål at forberede landmændene på verdensmarkedets udfordringer. EØSU har dog flere gange understreget, at den »europæiske landbrugsmodel«, som bl.a. også indeholder opretholdelse af biodiversitet, ikke kan eksistere på verdensmarkedsbetingelser. Det er ikke muligt at strømline landmændene til konkurrencen på verdensmarkedet og på samme tid forvente, at de fremmer biodiversiteten.

3.20 Derfor har udvalget krævet at »Så længe verdensmarkedsbetingelserne snarere er en hindring for et omfattende naturvenligt landbrug, må der politisk gøres en særlig indsats for at imødegå den negative tendens«, f.eks. »bør støttesatserne for landbrugsmiljøforanstaltninger forhøjes så meget, at alle EU-landmænd overtales til at anvende miljøvenlige produktionsmetoder«⁽⁴⁾. Heller ikke her er ideerne efterfulgt af handling.

3.21 Det er klart, at den politiske situation hvad angår beskyttelse af biodiversitet adskiller sig grundlæggende fra andre politiske områder, herunder finans- og stabilitetspolitik. Kommissionen forsøger på disse områder — trods til tider meget massiv modstand — at fastholde en klar politisk linie, og på disse områder eksisterer der, se Maastricht-kriterierne, også instrumenter til sikring af, at den valgte kurs overholdes. På området opretholdelse af biodiversitet er man indtil nu stort set ikke kommet videre end til hensigtserklæringer.

3.22 Nøjagtigt derfor har EØSU i sin sonderende udtalelse koncentreret sig om at undersøge, hvordan der har kunnet opstå en samfundsmæssig situation, hvor alle udtaler sig til fordel for biodiversitet, mens realiteten er et dramatisk tab af denne. Udvalget kom til det resultat, at samfundet (og mange politikere) ikke kender tilstrækkeligt til den iboende værdi og nytteværdien ved biodiversitet. Hvis begge begrundelser for bevarelse af biodiversitet ikke fuldt ud accepteres og forstås, får en tilsvarende politik ingen gennemslagskraft. Derfor opfordrede EØSU også til, at der fra politisk side lægges vægt på at formidle nødvendigheden af at bevare biodiversiteten. EU's handlingsplan tager ganske vist fat på denne problematik med det 4. politikområde og de »vigtige støtteforanstaltninger«, men ikke i tilstrækkelig grad.

3.23 EØSU vil her unnlade at gentage de relevante udsagn fra udtalelsen af 18. maj 2006. Udvalget vil blot bede Kommissionen, Rådet og Europa-Parlamentet om endnu en gang at overveje EØSU's bemærkninger. Den dramatiske udvikling i biodiversiteten er velkendt og sker i høj grad som følge af lovlige foranstaltninger. EU har ganske vist vedtaget enkelte foranstaltninger, men de virker ikke, fordi de kun gennemføres halvhjertet — om overhovedet. Og mange afgørelser træffes fortsat, uanset at de er kontraproduktive.

⁽⁴⁾ »Fremtiden for den fælles landbrugspolitik«, EØSU's udtalelse af 21.3.2002, EFT C 125 af 27.5.2002, s. 87-99.

4. Særlige bemærkninger

4.1 Når der i en handlingsplan fastlægges over 160 forskellige forslag til forbedringer, så viser dette umiddelbart, at der indtil nu er mangler på mange politiske områder og niveauer. Man må dog stille spørgsmål ved, om alle foranstaltninger er lige vigtige, og om alle tiltag skal gennemføres samtidigt. Dette betyder ikke, at EØSU tvivler på fornuften i bare en af de nævnte foranstaltninger. EØSU har blot sine tvivl med hensyn til, om alle foranstaltninger reelt kan følges til dørs.

4.2 Det vigtigste er efter EØSU's mening at tage fat på det 4. politiske indsatsområde med det samme og i dybden: videnbasen om biodiversitetens virkelige betydning og de enkelte afgørelses reelle langsigtede konsekvenser for biodiversiteten må hurtigst muligt forbedres. Kun hvis den nødvendige viden reelt er til stede og accepteres af såvel politikkerne som samfundet kan den interesse opstå, der er politisk nødvendig for at realisere de »gennemgribende og grundlæggende forandringer på politisk plan og i praksis«, der ifølge Kommissionen er nødvendige. Om det for tiden er mangel på viden og ideer eller snarere mangel på politisk gennemslagskraft/vilje, der er problemet, er et spørgsmål, det bliver svært at besvare.

4.3 EU vil helt klart blive målt på, hvorvidt man kan realisere handlingsplanens hensigtserklæring om bl.a. at udforme sin sektor- og støttepolitik anderledes. De finansielle afgørelser i december får mange af de berørte parter til at tvivle på, om dette kursskifte gribes seriøst an. Denne tvivl forstærkes af, at der tidligere knap nok har kunnet opnås fremskridt på de områder, hvor ikke en gang økonomiske interesser har modvirket en mere effektiv beskyttelse af biodiversiteten.

4.4 Som eksempel kan der fremhæves et problematisk område, der overhovedet ikke nævnes i Kommissionens dokument på trods af, at det har særlig betydning for mange truede dyrearter, nemlig jagt. I de 27 EU-lande, Schweiz og Norge skydes eller fanges årligt ca. 102 millioner fugle, herunder 37 millioner sangfugle. Disse tal er baseret på jagtstatistikker. Følgende står klart: den omfattende jagt på trækfugle er en betydelig dødelighedsfaktor.

4.5 Fuglearter som vibe, dobbeltbekkasin, atlingand, sanglærke, vagtel, turteldue og enkeltbekkasin er alle arter, hvis bestand går tilbage i hele Europa eller i dele af Europa, og som derfor burde og kunne forskånes for jagt. Det må tages med i betragtning, at jagt på trækfugle i de fleste europæiske lande er en fritidsbeskæftigelse for en beskedent del af befolkningen. Der er ingen erhvervsinteresser på spil, jagten er rent lystbetonet. Og alligevel — eller netop derfor? — er der ikke sket noget fremskridt på området. Det viser sig gang på gang, hvor svært det er at ændre selv sådanne vaner, og det er endnu vanskeligere at realisere »gennemgribende og grundlæggende forandringer«.

4.6 Den græske ø Tilos er et bemærkelsesværdigt positivt eksempel på, hvad et jagtforbud kan bevirke. Siden 1993 jages der ikke længere på øen, hvilket har ført til en enorm stigning i antallet af arter og disses bestande. EU har støttet denne udvikling med bl.a. et LIFE-projekt.

4.7 EØSU vil til slut gerne understrege, at det er enigt i Kommissionens bemærkninger om det **globale ansvar**. Udvalget konstaterer dog, at EU heller ikke på dette område har opnået de store resultater indtil nu. Kommissionen skriver i sin meddelelse, at det for tiden er »mindre end én procent af Fællesskabets og medlemsstaternes samlede årlige budgetter for udviklingsstøtte« dvs. mindre end 0,004 % af al støtte, der går til internationale projekter til bevarelse af biodiversitet.

4.8 På den anden side har EU et stort medansvar for tabet af biodiversitet i andre dele af verden. I meddelelsen nævnes ødelæggelsen af de tropiske regnskove som et eksempel. EØSU gør opmærksom på, at denne skovrydning ikke kun er kontraproduktiv med hensyn til beskyttelse af biodiversitet, men også har betydning for klimabeskyttelsen: 20 % af den globale CO₂-belastning skyldes ødelæggelsen af skov!

4.9 EØSU henleder opmærksomheden på den åbenlyse risiko, den hurtige reducere af de genetiske ressourcer til fremstilling af fødevarer udgør for plante- og kvægavl.

4.10 EØSU er bekymret for, at gennemførelsen af f.eks. EU's biobrændstofstrategi vil medføre, at der sker yderligere omfattende rydninger af tropisk skov, hvis billigere importvarer erstatter natur- og miljømæssigt bæredygtigt producerede EU-produkter. Malaysia producerer for tiden omkring 5 mio. tons palmeolie, og de dertil anlagte plantager var i perioden 1985 til 2000 ansvarlige for ca. 90 % af alle rydninger af den tropiske regnskov i landet. Nu skal yderligere 6 mio. ha. regnskov ryddes,

i Indonesien er det sågar 16,5 mio. ha., med det formål at anlægge palmeolieplantager. Palmeolien eksporteres. Et kraftvarmeværk i den tyske kommune Schwäbisch-Hall, der gerne fremhæves som et energipolitisk forbillede, drives med palmeolie som vigtigste brændstof (over 90 %)!

4.11 Ud over disse indholdsmæssigt og strategisk forskellige vurderinger har EØSU to vigtige formelle bemærkninger:

4.11.1 Det er til stor irritation for de berørte parter og andre interesserede, når man skal lede i og efter forskellige EU-dokumenter for at få et fuldstændigt overblik over det samme politiskområde. På grund af forvaltningstekniske bestemmelser om, at Kommissionens dokumenter skal være kortfattede er den egentlige handlingsplan, der anføres som bilag 1 i indholdsfortegnelsen i Kommissionens meddelelse, ikke vedlagt denne. Handlingsplanen findes kun som særskilt SEK-dokument, og på det relevante dokument står ordet »handlingsplan« ikke en gang på forsiden. Der tales blot om et »technical annex«. Handlingsplanen findes derudover kun på engelsk (altså ikke på andre officielle sprog) og var i sit tryk ikke særligt læselig. Dette er alt sammen ærgerligt. EØSU opfordrer Kommissionen til at oversætte handlingsplanen til alle officielle sprog og sørge for, at dokumentet distribueres bredt via såvel internet som i papirform.

4.11.2 Kommissionen foreslår, at realiseringen af handlingsplanens målsætninger skal overvåges af den eksisterende ekspertgruppe for »biodiversitet«. EØSU derimod foreslår, at civilsamfundet inddrages i langt højere grad netop med udgangspunkt i det problem, der udførligt er beskrevet ovenfor og i den sonderende udtalelse, nemlig, at bevidstheden om og dermed interessen for dette område er helt utilstrækkelig.

Bruxelles, den 15. februar 2007.

Dimitris DIMITRIADIS

Formand for

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening (kodificeret udgave)

KOM(2006) 543 endelig — 2006/0170 (COD)

(2007/C 97/04)

Rådet for Den Europæiske Union besluttede den 11. oktober 2006 under henvisning til EF-traktatens artikel 175, stk. 1 at anmode om Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om det ovennævnte emne.

Det forberedende arbejde henvistes til EØSU's Faglige Sektion for Landbrug, Udvikling af Landdistrikterne og Miljø, som udpegede **Frederic Adrian Osborn** til ordfører. Sektionen vedtog sin udtalelse den 25. januar 2007.

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg vedtog på sin 433. plenarforsamling den 15. og 16. februar 2007, mødet den 15. februar 2007, følgende udtalelse med 188 stemmer for, 2 imod og 8 hverken for eller imod:

1. Indledning

1.1 Formålet med Kommissionens forslag er at foretage en kodifikation af Rådets direktiv 96/61/EF af 24. september 1996 om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening og af de efterfølgende ændringer af det pågældende direktiv.

1.2 EØSU støtter fuldt ud regelmæssig kodifikation af EU-lovgivningen på alle områder. Det er enigt med Kommissionen og de øvrige institutioner i, at kodifikation gør lovgivningen mere overskuelig og lettere tilgængelig for alle, der har brug for at anvende den, samtidig med at den bliver lettere at forstå for offentligheden.

2. Generelle bemærkninger

2.1 I dette tilfælde indebærer kodifikation den yderligere fordel, at al europæisk lovgivning om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening vil blive samlet i et enkelt direktiv, i god tid inden eventuelle nye forslag fremsættes i kølvandet på den igangværende revision af forebyggelsen og bekæmpelsen af forurening. Kodifikationen vil således gøre det lettere for de europæiske institutioner og andre berørte parter at tage stilling til eventuelle nye forslag.

2.2 I den forbindelse gør EØSU opmærksom på sin tidligere udtalelse vedrørende status over gennemførelsen af integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening fra december 2003⁽¹⁾. Udvalget udtrykte dengang bekymring over en række problemer, der allerede var blevet indkredset ved gennemførelsen af direktivet. Disse omfattede forsinkelser i og forvirring omkring gennemførelsen, forsinkelser og manglende gennemførelse i de vilkår, der gælder for anlæg, der er underlagt kontrolordningen for den integrerede forebyggelse og bekæmpelse af forurening, vanskeligheder med at sikre ensartede standarder for besigtigelse af anlæg i drift og håndhævelse af vilkårene for tilladelser og en række andre bekymringer.

2.3 Kommissionen har efterfølgende udarbejdet en handlingsplan, der skal medvirke til at fremskynde udviklingen i hele EU, og EØSU glæder sig over, at det af Kommissionens seneste analyser af gennemførelsen fremgår, at den mange steder i EU synes at ske med større hastighed.

2.4 EØSU er dog stadig bekymret over en række forhold vedrørende gennemførelsen. Særligt er det bekymrende, at det synes sandsynligt, at et antal medlemsstater vil få betydelige vanskeligheder med at sikre, at alle deres anlæg opfylder betingelserne i kontrolordningen for den integrerede forebyggelse og bekæmpelse af forurening inden udgangen af 2007 som forudsat i direktivet. (De fleste EU-lande har haft 10 år til at sikre den fulde gennemførelse, og selv de nye medlemsstater har haft ca. 3 år til som et minimum at sikre, at anlæggene opfylder de grundlæggende kontrolkrav.) Udvalget er også fortsat bekymret over den manglende gennemførelse i det grundlag, hvorpå visse kompetente myndigheder har udstedt tilladelser til virksomheder, der er langt fra at have opnået de emissionsgrænseværdier, som er fastlagt i BREF-dokumenterne. Den grundlæggende model med integrerede vurderinger, hvorefter det er muligt at bytte emissioner til forskellige medier, hvor dette er hensigtsmæssigt, bliver ikke altid gennemført effektivt. Forskellig praksis med hensyn til, hvor hyppigt og grundigt besigtigelser foretages, giver også anledning til bekymring.

2.5 EØSU ser frem til at yde sit bidrag ved at fremkomme med yderligere bemærkninger på et senere tidspunkt, når man er nået længere med revisionen af lovgivningen om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening. I mellemtiden opfordrer EØSU Kommissionen og de øvrige institutioner til at være villige til at overveje væsentlige nye foranstaltninger, der skal sikre en mere effektiv gennemførelse af lovgivningen i lyset af den meget uens gennemførelsesgrad, der er kommet for dagens lys i Kommissionens seneste analyser.

⁽¹⁾ EUT C 80 af 30.3.2004, s. 29-34.

2.6 Integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening kan resultere i en stadig forbedring af standarderne for drift af virksomheder i Europa på en måde, der behændigt tager hensyn til lokale betingelser og forhold. Men det tager lang tid, før ordningen er rodfæstet som en væsentlig drivkraft for ændringer og forbedringer i anlægs miljøpræstationer. Imidlertid vil erhvervslivets og resten af civilsamfundets tillid til ordningen kun kunne opretholdes, hvis gennemførelsen er gennemsigtig og håndhævelsen ensartet i hele EU. I modsat fald vil der ikke blive skabt en dynamisk grobund for stadig bedre præstationer, i takt med at investeringscyklussen giver mulighed herfor, den lige

konkurrence vil tage skade, og der vil være en voksende mistro til, at systemet som helhed kan medvirke til at forbedre miljøpræstationer og miljøkvaliteten i hele Europa.

2.7 Kodifikation af den eksisterende lovgivning i det omhandlede direktiv er i sig selv et nyttigt skridt. Men den bør ikke ses som andet og mere end at bane vejen for yderligere foranstaltninger, der sandsynligvis vil være påkrævede for at forbedre gennemførelsen, når den igangværende revision er afsluttet.

Bruxelles, den 15. februar 2007.

Dimitris DIMITRIADIS

Formand for

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om »Forslag til Rådets direktiv om race- rent avlsvæg« (kodificeret version)

KOM(2006) 749 endelig — 2004/0250 (CNS)

(2007/C 97/05)

Rådet for Den Europæiske Union besluttede den 22. december 2006 under henvisning til EF-traktatens artikel 37 og 94 at anmode om Det Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om det ovennævnte emne.

Det forberedende arbejde henvises til Den Faglige Sektion for Landbrug, Udvikling af Landdistrikterne og Miljø, som udpegede **Gilbert Bros** til ordfører. Sektionen vedtog sin udtalelse den 25. januar 2007.

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg vedtog på sin 433. plenarforsamling den 15. og 16. februar 2007, mødet den 15. februar 2007, følgende udtalelse med 184 stemmer for, 1 imod og 16 hverken for eller imod:

1. Indledning

1.1 Formålet med dette forslag er at foretage en kodifikation af Rådets direktiv 77/504/EØF af 25. juli 1977 om racerent avlsvæg. Det nye direktiv træder i stedet for de forskellige retsakter, som er indarbejdet i det; forslaget ændrer ikke indholdet af de retsakter, der kodificeres, men er blot en sammenskrivning af dem, og der foretages kun de formelle ændringer, der er nødvendige af hensyn til selve kodifikationen.

2. Generelle bemærkninger

2.1 EØSU finder det meget nyttigt, at alle retsakter samles i et enkelt direktiv. I forbindelse med Borgernes Europa lægger

EØSU, ligesom Kommissionen, stor vægt på at forenkle fællesskabslovgivningen for at gøre den klarere og lettere tilgængelig for borgerne, således at de får nye muligheder og kan udnytte de specifikke rettigheder, som fællesskabslovgivningen giver dem.

2.2 Det står fast, at der ikke er foretaget nogen ændringer af indholdet i forbindelse med denne samling af reglerne, som kun har til formål at gøre fællesskabslovgivningen klarere og mere gennemsigtig. EØSU giver udtryk for sin fulde støtte til denne målsætning og hilser på baggrund af disse garantier forslaget velkomment.

Bruxelles, den 15. februar 2007.

Dimitris DIMITRIADIS

Formand for

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstagernes brug af arbejdsudstyr under arbejdet (andet særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391) (kodificeret udgave)

KOM(2006) 652 endelig — 2006/0214 (COD)

(2007/C 97/06)

Rådet for Den Europæiske Union besluttede den 22. november 2006 under henvisning til EF-traktatens artikel 262 at anmode om Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om det ovennævnte emne.

Det forberedende arbejde henvistes til Den Faglige Sektion for Beskæftigelse, Sociale og Arbejdsmarkeds-mæssige Spørgsmål og Borgerrettigheder, som udpegede Xavier Verboven til ordfører. Sektionen vedtog sin udtalelse den 22. januar 2007.

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg vedtog på sin 433. plenarforsamling den 15. og 16. februar 2007, mødet den 15. februar 2007, følgende udtalelse med 181 stemmer for, 2 imod og 11 hverken for eller imod:

1. Konklusioner og henstillinger

1.1 Udvalget godkender hovedparten af det foreliggende forslag, beder Kommissionen om at tage hensyn til to forbehold og om at ændre teksten i betragtningerne tilsvarende. Udvalget ønsker, at forslaget hurtigt vedtages af Europa-Parlamentet og Rådet.

2. Begrundelse

2.1 Resumé af Kommissionens forslag

2.1.1 Formålet med dette forslag er at foretage en kodifikation af Rådets direktiv 89/655/EØF af 30. november 1989 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstagernes brug af arbejdsudstyr under arbejdet. Det nye direktiv træder i stedet for de forskellige retsakter, som er indarbejdet i det ⁽¹⁾; forslaget ændrer ifølge Kommissionen ikke indholdet af de retsakter, der kodificeres, men er blot en sammenskrivning af dem, og der foretages *kun de formelle ændringer*, der er nødvendige af hensyn til selve kodifikationen.

2.2 Bemærkninger

2.2.1 Overholdelsen af sundheds- og sikkerhedsregler ved anvendelsen af arbejdsudstyr udgør et vigtigt aspekt i de forebyggende foranstaltninger. Siden 1989 er disse regler blevet harmoniseret en smule. Direktivet af 30. november 1989 er blevet ændret flere gange med henblik på at dække et større antal arbejdssituationer (primært arbejde i højden) og inkorporere en udvidet tilgang til sundhed på arbejdspladsen under

henvisning til ergonomiske principper. Disse forskellige revisioner kan skabe vanskeligheder for målgruppen for denne lovgivning, selv om Kommissionen har foretaget en halvofficiel koordination af de gældende regler.

2.2.2 En kodifikation kan ikke medføre nogen indholdsmæssig ændring. Udvalget mener efter gennemgangen af forslaget, at teksten overholder dette grundlæggende princip, dog med forbehold af følgende bemærkninger:

— Betragtning (10) og (11) i direktiv 2001/45/EØF henleder opmærksomheden på behovet for specifik uddannelse af arbejdstagere, der skal anvende udstyr med henblik på arbejde i højden. Udvalget ønsker ikke, at forslaget til kodifikation udelader en sådan henstilling i betragtningerne.

— Udvalget mener, at dette forslag skal forelægges til høring i Det Rådgivende Udvalg for Sikkerhed og Sundhed på Arbejdspladsen i henhold til Rådets afgørelse 2003/C af 22. juli 2003. Høringen skal nævnes i præmisserne til direktivet i henhold til den hidtil fulgte praksis.

2.2.3 Med forbehold af bemærkningerne ovenfor mener udvalget, at Kommissionens forslag består af en rationel sammenskrivning af de gældende bestemmelser, som gør dem klarere og som ikke rejser indholdsmæssige problemer.

2.2.4 Udvalget godkender hovedparten af det foreliggende forslag, beder Kommissionen om at tage hensyn til de tre forbehold og om at ændre teksten i betragtningerne tilsvarende. Udvalget ønsker, at forslaget hurtigt vedtages af Europa-Parlamentet og Rådet.

Bruxelles, den 15. februar 2007.

Dimitris DIMITRIADIS

Formand for

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg

⁽¹⁾ Rådets direktiv 89/655/EØF, Rådets direktiv 95/63/EF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/45/EF.

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om »Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om beskyttelse af arbejdstagere mod farerne ved under arbejdet at være udsat for asbest (kodificeret udgave)«

KOM(2006) 664 endelig — 2006/0222 (COD)

(2007/C 97/07)

Rådet for Den Europæiske Union besluttede den 12. december 2006 under henvisning til EF-traktatens artikel 262 at anmode om Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om det ovennævnte emne.

Det forberedende arbejde henvistes til Den Faglige Sektion for Beskæftigelse, Sociale og Arbejdsmarkedsmæssige Spørgsmål og Borgerrettigheder, som udpegede Xavier Verboven til ordfører. Sektionen vedtog sin udtalelse den 22. januar 2007.

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg vedtog på sin 433. plenarforsamling den 15. og 16. februar 2007, mødet den 15. februar 2007, følgende udtalelse med 192 stemmer for, 3 imod og 6 hverken for eller imod:

1. Konklusioner og henstillinger

1.1 EØSU bifalder dette forslag og håber, at det hurtigst muligt vil blive vedtaget i Europa-Parlamentet og Rådet.

1.2 EØSU udtrykker på ny ønske om, at medlemsstaterne ratificerer ILO's konvention nr. 162 om sikkerhed ved brugen af asbest.

2. Begrundelse

2.1 Resumé af Kommissionens forslag

2.1.1 Formålet med dette forslag er at foretage en kodifikation af Rådets direktiv 83/477/EØF af 19. september 1983 om beskyttelse af arbejdstagere mod farerne ved under arbejdet at være udsat for asbest (andet særdirektiv i henhold til artikel 8 i direktiv 80/1107/EØF). Det nye direktiv træder i stedet for de forskellige retsakter, som er indarbejdet i det ⁽¹⁾; ifølge Kommissionen ændrer forslaget ikke indholdet af de retsakter, der kodificeres, men er blot en sammenskrivning af dem, og der foretages kun de formelle ændringer, der er nødvendige af hensyn til selve kodifikationen.

2.2 Generelle bemærkninger

2.2.1 Udsættelse for asbest er stadig en betydelig risikofaktor for forskellige kategorier af arbejdstagere, navnlig inden for bygge- og anlægssektoren. Det skønnes generelt, at Europa i det 20. århundrede har brugt dusinvis af millioner tons asbest. Trods EU's beslutning i 1999 om at forbyde asbest vil der i årtier stadig være risiko for udsættelse for asbest, især fordi mange bygninger indeholder asbest. Skrotning af mange forskellige former for asbestholdige materialer og håndteringen af dette affald kan i øvrigt ligeledes medføre udsættelse for asbest.

2.2.2 EØSU har ved flere lejligheder behandlet de spørgsmål, som knytter sig til beskyttelse af arbejdstagere, der udsættes for asbest. Her tænkes især på den initiativudtalelse, der blev vedtaget den 4. marts 1999 ⁽²⁾.

2.2.3 Det første direktiv om beskyttelse af arbejdstagere mod farerne ved at være udsat for asbest stammer fra 1983. Direktivet er flere gange blevet ændret med det formål at udvide dets anvendelsesområde, styrke forebyggelsesforanstaltningerne og nedsætte grænseværdierne for eksponering. Disse forskellige revisioner kan skabe vanskeligheder for denne lovgivnings målgruppe.

2.2.4 En kodificering må ikke omfatte nogen indholdsmæssig ændring. EØSU er efter en gennemgang af forslaget af den opfattelse, at den foreliggende tekst er i fuld overensstemmelse med dette grundprincip, idet forslaget på systematisk vis kombinerer de forskellige gældende bestemmelser. Teksten fremstår således klarere og giver ikke anledning til nogen nævneværdige problemer.

2.2.5 EØSU håber, at Kommissionen snarest muligt vil høre arbejdsmarkedets parter og Det Rådgivende Udvalg for Sikkerhed, Hygiejne og Sundhedsbeskyttelse på Arbejdspladsen.

2.2.6 EØSU bifalder således dette forslag og håber, at det hurtigst muligt vil blive vedtaget i Europa-Parlamentet og Rådet.

2.3 Særlige bemærkninger

2.3.1 EØSU minder om sin udtalelse af 4. marts 1999 og udtrykker på ny især håb om, at medlemsstaterne vil ratificere ILO's konvention nr. 162 om sikkerhed ved brugen af asbest. Indtil nu har 10 ud af 27 medlemsstater ratificeret konventionen. Hvis EU's medlemsstater ratificerede ILO-konventionen, ville dette være med til at fremme dens anseelse som et vigtigt instrument for verdensomspændende beskyttelse af arbejdsta- geres sikkerhed og sundhed.

Bruxelles, den 15. februar 2007.

Dimitris DIMITRIADIS

Formand for

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg

⁽¹⁾ Rådets direktiv 83/477/EØF, 91/382/EØF og 98/24/EF (udelukkende artikel 13) samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/18/EF.

⁽²⁾ EFT C 138 af 18. maj 1999, s. 24.

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om En EU-politik for logistik

(2007/C 97/08)

På vegne af det finske formandskab anmodede Mari Kiviniemi, Finlands minister for udenrigshandel og udvikling, i brev af 17. november 2005 EØSU om i henhold til EF-traktatens artikel 262 at udarbejde en perspektivudtalelse om *En EU-politik for logistik*.

Det forberedende arbejde henvises til EØSU's Sektion for Transport, Energi, Infrastruktur og Informations-samfundet, som udpegede **Virgilio Ranocchiar**i til ordfører. Sektionen vedtog sin udtalelse den 11. januar 2007.

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg vedtog på sin 433. plenarforsamling den 15. februar 2007 følgende udtalelse med 82 stemmer for, 5 imod og 10 hverken for eller imod:

1. Anbefalinger og konklusion

1.1 Effektiv transport er en vigtig forudsætning for, at Europa kan bevare og styrke sin konkurrenceevne. For at håndtere de komplekse transportkæder i et moderne samfund kræves højeffektive transportformer og et smidigt samarbejde imellem disse. Avancerede og integrerede logistikløsninger kan bidrage til en optimering af godstransporten og derigennem fremme væksten og styrke Europas internationale konkurrenceevne.

1.2 Det finske formandskabs initiativ og den meddelelse, som Kommissionen offentliggjorde i juni i år ⁽¹⁾, viser, at effektiv logistik kan anvendes som middel til at styrke og udnytte synergieffekterne mellem miljøbeskyttelse og konkurrence. Dette kan ske ved at optimere en rationel anvendelse af køretøjer og infrastruktur, så antallet af unødige transporter minimeres. Efter EØSU's mening er det derfor vigtigt at få etableret et udviklingsarbejde, der trækker på alle aktørers viden: logistikvirksomheder og deres ansatte, kundevirksomheder og deres ansatte, myndigheder og organisationer.

1.3 Udgangspunktet for et sådant udviklingsarbejde bør være en af Kommissionen udarbejdet strategisk plan for vækst og konkurrenceevne via logistik. Planen skal indeholde en klar definition af myndighedernes og erhvervslivets opgaver. Den skal omfatte alle transportformer og basere sig på økonomiske, transportpolitiske, sociale og miljømæssige interesser og regionale forhold.

1.4 Transportlogistik er en personaleintensiv aktivitet, som kræver veluddannede og fagligt kvalificerede medarbejdere og ledere. Planen skal derfor indgående belyse forudsætningerne for grunduddannelse og postgymnasial uddannelse i logistik. Forudsætningerne for støtte til forskning og udvikling af infrastruktur skal undersøges.

1.5 Arbejdsmarkedet kan spille en vigtig rolle for bevarelsen og udviklingen af konkurrencedygtige logistik-tjenester, der tilgodeser erhvervslivets behov. Gennem en løbende dialog kan

arbejdsmarkedets parter fremme de spilleregler, der gælder for arbejdsmarkedet for logistik, og gøre det mere effektivt. Beskyttelse af fast arbejde og trivsel på arbejdspladsen samt større arbejds effektivitet kan sættes som fælles mål.

1.6 Kommissionen tacklede tidligere trafikoverbelastningsproblematikken på visse EU-veje gennem regulering af transportformernes andel af trafikken (metoden dateres til 1998). Men denne metode synes ikke at passe til situationen på transportmarkedet i dag.

1.7 Den store udfordring består nu i at få de forskellige transportformer til, hvor det er muligt, at virke sammen på en måde, så de enkelte transportformers effektivitet og særlige kvaliteter udnyttes til fulde. Dette kræver, at de tekniske, praktiske og økonomiske forudsætninger er til stede. Udfordringen består for EU i at definere en fælles politik, som skaber og udvikler disse forudsætninger. Dette betyder bl.a., at den fremtidige politik skal udformes, så den garanterer sikre, miljøvenlige og effektive transportsystemer.

2. Baggrund

2.1 I sin anmodning til EØSU om at udarbejde en perspektivudtalelse om **En EU-politik for logistik** peger Finland på en række grunde til, at udviklingen på dette område er så vigtigt for EU's konkurrenceevne. Bl.a. peges på følgende:

2.2 Den globale økonomi befinder sig i en overgangsfase. Den seneste globaliseringsfase indledtes i 1990'erne, da vækstøkonomierne i Asien førte til åbningen af den internationale markedsøkonomi. Såvel industriproduktion som tjenester blev flyttet rundt. I Europa har udvidelsen af EU, den økonomiske vækst i EU's nabolande samt Ruslands økonomiske genrejning ændret strukturerne i den europæiske industriproduktion og markedet for tjenesteydelser. EU skal sættes i stand til hurtigt og resolut at reagere på disse udfordringer i overensstemmelse med Lissabon-strategien.

⁽¹⁾ Godslogistik i Europa — nøglen til bæredygtig mobilitet, KOM(2006) 336 endelig, 28.6.2006.

2.3 Udviklingstendensen er den samme i den europæiske transportsektor. For det første må alle medlemsstaters transportmarkeder integreres effektivt i Fællesskabets transportmarked. Særlig opmærksomhed kræver de lande, som teknisk set stadig er en integreret del af det tidligere Sovjetunionens transportsystem. For det andet skal de tilbageværende forhindringer for bevægelsesfriheden inden for EU ryddes af vejen og transportpræstationer organiseres på en effektiv måde. For det tredje skal transportforbindelserne til EU's nabolande udvikles, så de økonomiske muligheder i disse lande kan udnyttes til fulde. De eksisterende flaskehalse ved EU's ydre grænser viser, hvor vigtigt det er at løse disse problemer. Godstransport krydser i mange tilfælde EU's grænser. Udviklingen af passende infrastruktur og teknologi på begge sider af de ydre grænser er derfor yderst vigtig.

2.4 En af Lissabon-strategiens målsætninger er at gøre Europa til den mest konkurrencedygtige økonomi i verden. Et moderne, velfungerende og effektivt transportsystem er meget vigtigt for en bæredygtig økonomisk udvikling. Forbedret konkurrenceevne for virksomhederne i EU forudsætter stadig højere kvalitet, punktlighed og effektivitet i transportsektoren. Samtidig skaber hurtig vækst i godstransporten (især på vejene) trafikoverbelastning i mange dele af Europa. Dette indebærer ekstraomkostninger for europæisk industri. En sådan uheldig udvikling har også negative konsekvenser for miljøet.

2.5 I EU er der gjort meget for at åbne markedet for logistik-tjenester og integrere transportnettene i Europa. Resultaterne er dog ikke tilfredsstillende endnu, og der er stadig mange hindringer for fremskridt. I EU's transportpolitik har logistikken ikke fået den opmærksomhed, den fortjener, selv om industriens og handelens udgifter til logistik er store. De udgør reelt en betydelig del af virksomhedernes samlede omsætning. Den europæiske logistiksektor er i øvrigt en betydelig arbejdsgiver.

2.6 Effektiv logistik er et virkningsfuldt middel til at styrke og udnytte synergieffekterne mellem miljøbeskyttelse og konkurrenceevne. Dette kan ske ved at optimere en rationel anvendelse af køretøjer og infrastruktur, så antallet af unødige transporter minimeres.

2.7 Bedre logistik kan også få positiv effekt på EU's regionaludvikling, eftersom geografisk beliggenhed herigennem mister betydning, hvilket vil virke befordrende på den økonomiske udvikling og konkurrenceevnen på regionalt plan. Transportlogistik kan spille en vigtig rolle for bæredygtig udvikling.

3. Indledning

3.1 Kontakterne mellem Finland og Kommissionen mundede ud i Kommissionens offentliggørelse af meddelelsen *Godslogistik*

i Europa — nøglen til bæredygtig mobilitet i juni 2006 ⁽²⁾. Meddelelsen behandler forudsætningerne for at knytte logistik og transportpolitik tættere sammen.

3.2 I høringsdokumentet vedrørende denne meddelelse, som offentliggjordes i marts 2006 ⁽³⁾, tager Kommissionen fat på en række problemstillinger angående logistikens fremtidige udvikling og dens betydning for en velfungerende transportsektor i EU med særlig fokus på intermodalitet og samarbejde transportformerne imellem.

3.3 I dokumentet påpeges det, at en sammenligning af BNP og udgifter til logistik, herunder transport, mellem Europa (dvs. EU-15) og Nordamerika, viser, at logistikens andel af BNP er vokset i Europa fra 12,2 % i 1998 til 13,3 % i 2002. I samme periode faldt logistikudgifternes andel i Nordamerika fra 11 % til 9,9 %.

3.4 Kommissionen henviser desuden til sine tidligere foranstaltninger i høringsdokumentet. I de seneste år har man gennemført en række projekter vedrørende intermodalitet og logistik inden for forskning og teknologisk udvikling. Formålet med projekterne har været at øge kendskabet til koblingen mellem logistikbeslutninger og transporttjenester ⁽⁴⁾.

3.5 Kommissionens hvidbog fra 2001 ⁽⁵⁾ indeholder grundlæggende fakta om transportsystemet i EU samt en række ideer, tanker om forslag til, hvordan situationen på transportområdet kan forbedres inden 2010. Der opstilles kvantitative mål for de forskellige transportformer. Genopretning af balancen i markedsandele mellem de forskellige transportformer skal inden 2010 føres tilbage til niveauet i 1998. Intermodalitetens betydning understreges kraftigt, dvs. hvordan de forskellige transportformer skal kunne samvirke, først og fremmest med hensyn til længere godstransporter i Europa. Ambitionen er at føre mere gods over til jernbane- og søtransport. Marco Polo-programmet er et led i disse bestræbelser. Forudsætningen for at gøre dette er, at der skabes gunstige tekniske og logistiske løsninger, som muliggør et dør-til-dør-koncept. I hvidbogen nævnes det, at tids-spilde og meromkostninger i forbindelse med omlastninger belaster konkurrenceevnen, hvilket begunstiger lastbiltrafikken, hvis fintforgrenede vejnet muliggør godstransporter i princippet til en hvilken som helst destination. Ovennævnte bemærkninger vedrørende den udviklede vejinfrastruktur gælder hovedsagelig for EU-15. I de nye medlemsstater er vejnettets forgreninger ringe og ofte af dårlig kvalitet. Disse lande besidder et enormt potentiale for udvikling af transportsystemet, som man bør udnytte ved at fremme investeringer i infrastrukturen.

⁽²⁾ Godslogistik i Europa — nøglen til bæredygtig mobilitet, KOM(2006) 336 endelig, 28.6.2006.

⁽³⁾ Consultation document on logistics for promoting freight intermodality.

⁽⁴⁾ Her tænkes på projekter som Sulogta, Portrans, Eutralog, Freightwise og Polloco.

⁽⁵⁾ Hvidbogen »Den europæiske transportpolitik frem til 2010 — De svære valg«, KOM(2001) 370, 12.9.2001.

3.6 Kommissionens meddelelse om midtvejsevalueringen af hvidbogen ⁽⁶⁾ bekræfter betydningen af »samordnet modalitet«, men synes mere pragmatisk med hensyn til forholdet mellem transportformerne.

4. Det finske formandskab sætter fokus på udviklingen af en fremtidig europæisk logistikpolitik og trenden inden for logistik

4.1 I det forberedende arbejde, som Finland har forelagt Kommissionen, indgår bl.a. en undersøgelse af nye tendenser på logistikens område og en redegørelse for det såkaldte Euloc-projekt. Hovedformålet med dette projekt var at udarbejde et diskussionsoplæg med en udførlig beskrivelse af den vigtigste internationale viden om de ønskede fremtidsvisioner for europæisk logistik — transportlogistik i særdeleshed — og de foranstaltninger, som kræves for at virkeliggøre fremtidsvisionerne.

4.2 Produktionen vil især stige i lande med vækstøkonomi, altså i lande som Kina, Indien, Brasilien og Rusland. Antallet af varer, som skal transporteres, og transportafstandene vil vokse. Det er krævende at kontrollere de globale forsyningskæder, og det er muligt, at beslutningerne fremover vil blive truffet i Asien. Konkurrencen mellem de økonomiske regioner vil blive skærpet, og infrastrukturens kapacitet vil derved blive et stadig vigtigere konkurrenceparameter. Væksten i produktion og forbrug i Østeuropa vil nødvendiggøre flytning af en del af godstransporten væk fra vejene. Udvikling af intermodale gods-distributionscentre i medlemsstaterne langs de ydre grænser i Østeuropa er derfor blevet ekstrem vigtig. En sådan udvikling indebærer en optimering af driftsomkostningerne ved det europæiske transportsystem. EU-institutionerne bør støtte denne positive tendens og fremme miljøvenlige transportformer inden for rammerne af en bæredygtig udvikling.

4.3 I produktions- og servicesektoren er det kunderne, der bestemmer forsyningskædernes struktur. Forsyningskæderne varierer ikke bare afhængigt af produkternes karakter, men også efter kundernes behov og forventninger. Systemintegration har både en teknisk og en organisatorisk side, og den er baseret på viden. Udformningen af et distributionsnet kræver opfindsomhed med hensyn til produkter og processer. Den vestlige verden vil i højere grad skulle tage sig af tjenester, mens produktionen flytter til andre dele af verden. Der findes en efterspørgsel på korrekt information om produkternes og tjenesternes indvirkning på miljøet. Dette vil øge betydningen af sporing inden for effektivitetsudvikling og af minimering af affaldsproduktion. Betydningen af omvendt logistik vil stige, når produkterne skal anvendes eller bortskaffes under kontrollerede former.

4.4 Informations- og kommunikationssystemer gør det muligt at kontrollere livsvigtige informationsstrømme vedrørende planlægning, styring og gennemførelse af forsyningskæder. IKT gør det muligt at forbedre sikkerheds- og serviceniveauet inden for logistik, samtidig med at omkostningerne reduceres. Der bliver brug for nye intelligente teknikker og standardiserede grænseflader. Større udbredelse af radiofrekvensidentifikationssystemer rummer store muligheder for bedre sporing og sikkerhed i forbindelse med leverancer.

⁽⁶⁾ Se fodnote 2.

4.5 Omkostningseffektivitet er altid et vigtigt parameter. Transportomkostningerne vil vokse, fordi udgifterne til arbejdskraft og olieprisen stiger, og på grund af afgifter på trafikbelastningen og udnyttelsen af infrastruktur og de stadig højere sikkerhedskrav. Omvendt logistik vil også påvirke omkostningseffektiviteten. Udgifterne til logistik er ikke tilstrækkelig kortlagt, hvilket indebærer, at beslutninger træffes på grundlag af ufuldstændig information. Der må udarbejdes modeller til beregning af de reelle omkostninger. Logistikomkostningerne bør have fast plads blandt virksomhedernes nøgletal. På den baggrund vil den omkostningsberegningsmodel, som Kommissionen har udarbejdet som led i gennemførelsen af det såkaldte Eurovignet-direktiv, og som tager hensyn til de eksterne omkostninger og omkostningerne ved brug af infrastrukturen, få afgørende betydning for beregningen af de faktiske logistikomkostninger.

4.6 Politiske foranstaltninger sigter mod at skabe vilkår, der beforder handlens og industriens konkurrenceevne. Regulering er en nødvendig bestanddel af Europas blandingsøkonomier, men den skal udformes på en intelligent måde, så den fremmer udvikling og konkurrenceevne. Harmonisering af politik, regulering og investeringer i infrastruktur er en forudsætning for at afskaffe hindringer for enhedsmarkedet. De regionale myndigheder vil komme til at spille en stadig vigtigere rolle i forbindelse med regulering af og investeringer i transport, men de bliver nødt til at tage hensyn til udviklingen i det globale virksomhedsmiljø.

4.7 Myndighederne skal fremme og drage nytte af innovationer. Logisk set er forsyningskædestyring og nye modeller for økonomiske aktiviteter de vigtigste udviklingsområder. Forsyningskæden har brug for yderligere udvikling på områderne sikkerhed, sporing og drift af kombinationer af flere forskellige transportformer. Logistikbranchen har brug for nye kompetencer, f.eks. samarbejde og risikodeling.

5. Generelle bemærkninger

5.1 Ordet »logistik« anvendes ofte uden nærmere angivelse af indhold eller betydning. Der findes ingen entydig definition af begrebet. Logistik var oprindeligt en term, der blev brugt i en militær sammenhæng. Godslogistik (eller transportlogistik) kan defineres som en proces, der omfatter planlægning, gennemførelse, kontrol og samordning af fleksible og omkostningseffektive løsninger for befordring og lagring af råstoffer, komponenter i produktionskæden, færdige produkter og dertil relateret information fra udgangspunkt til forbrugspunkt med sigte på at opfylde forbrugernes behov. Denne definition dækker de definitioner, som Kommissionen anvender i sit høringsdokument.

5.2 Indledningsvis konstaterer EØSU, at det kommende finske formandskab anfører en lang række årsager til, at et velfungerende europæisk logistikmarked er så betydningsfuldt, og på en overbevisende måde argumenterer for, at logistikken bør indtage en betydeligt mere fremtrædende plads i den europæiske transportpolitik. Udvalget er enig i betydningen heraf og er derfor parat til at give initiativet sin fulde støtte.

5.3 Den fornyede Lissabon-strategi er en stor udfordring, eftersom gennemførelsen af denne strategi forudsætter økonomisk vækst i Europa. Økonomisk vækst forudsætter på sin side øget handel, løbende rationalisering og innovation i erhvervslivet og påvirkes mere og mere af internationale tendenser og konkurrencefaktorer.

5.4 I næsten alle dele af samfundet udgør menneskers rejser og transport af varer en grundlæggende forudsætning for virksomhedsdrift, produktion og handel. Tidsfaktoren er sammen med omkostningsniveauet stærkt styrende for strategiske lokaliseringstilbudninger i erhvervslivet og for det enkelte menneskes valg. Ligesom strukturforandringer i samfundet påvirker behovet for transport, udløses forandringerne også af fremkomsten (eller den manglende fremkomst) af nye transportmuligheder.

5.5 Efter EØSU's opfattelse erhverver logistik og udgifter til logistik i en stadig mere international økonomi stadig større betydning som konkurrence- og rationaliseringsredskab, men bliver samtidig også et stadig vigtigere redskab for miljøbeskyttelse. *Velfungerende transportsystemer* er en grundlæggende forudsætning for let adgang til markeder, arbejde, uddannelse og tjenester m.m. i kraft af større bevægelsesfrihed.

5.6 EØSU er enig med Kommissionen i, at transport udgør en vigtig faktor for, at Europa kan bevare og styrke sin konkurrenceevne. For at kunne håndtere de komplekse transportkæder i et moderne samfund kræves højeffektive transportformer og et smidigt samarbejde mellem de forskellige transportformer. Avancerede og integrerede logistikløsninger kan bidrage til optimering af godstransporten og derigennem fremme væksten og styrke Europas internationale konkurrenceevne.

5.7 I den sammenhæng er det vigtigt at minde om, at logistik er en virksomhedsbaseret og kundeefterspurgt aktivitet, som skal overlades til markeds kræfterne. Dette indebærer, at det først og fremmest er kundens behov for transport og transportens gennemførelse, der styrer udviklingen på dette område. Et godt eksempel er fremstillingssektoren, som til stadighed ønsker mere transport for at mindske lagerbeholdningen både af fremstillingskomponenter og af færdige produkter. Den voksende interethandel og det liberaliserede postmarked i Europa er andre områder, hvor behovet for hurtige transporter til tiden og dermed logistik vil vokse. Det er også vigtigt at understrege, at denne udvikling skal foregå på en bæredygtig måde, hvilket indebærer specifikke bestemmelser med henblik på overholdelsen af sociale og miljømæssige krav.

5.8 Kundernes valg af transport påvirkes af en række faktorer og er givetvis afhængig af, hvilken type gods der skal transporteres. Værdifuldt, følsomt eller skrøbeligt gods fragtes for det meste med lastbil eller fly. Tungt og stort gods af mindre værdi fragtes mange gange med skib eller jernbane. Tidsaspektet (just

in time) og antallet af omlastninger er andre faktorer, som har betydning for valget af transportform.

5.9 Denne synsvinkel gennemsyrrer også meddelelsen om midtvejsevalueringen af hvidbogen, som EØSU er positiv overfor. Meddelelsen vil blive behandlet i en særskilt udtalelse fra EØSU. Det skal dog ikke forhindre EØSU i allerede her at fremsætte nogle kommentarer. I høringsdokumentet, som blev udsendt inden meddelelsen, var vægten lagt på intermodalitet i overensstemmelse med forskrifterne i hvidbogen fra 2001, hvilket indebærer overførsel af transportvolumen fra vejtransport til søtransport og jernbanetransport.

5.10 EØSU ser med tilfredshed på, at Kommissionen ikke længere betragter intermodalitet som et endemål i sig selv, men som et middel til samvirke mellem transportformerne.

5.11 I høringsdokumentet vedrørende midtvejsevalueringen af hvidbogen fra 2001 holder Kommissionen fast ved sit synspunkt om, at balancen mellem transportformerne skal føres tilbage til niveauet i 1998. I hvidbogen fra 2001 betones det, at EU må gribe ind over for den voksende skævvridning transportformerne imellem. Bilers og flys stigende popularitet medfører flere og flere trafikpropper på vejnettet og i luftrummet. Samtidig hindres alternativer til lastbiltransport af, at jernbanens og nærsøfartens udviklingsmuligheder ikke tilgodeses i tilstrækkelig grad. Trafikpropper i visse dele af EU bør dog ikke tilsløre det faktum, at perifere regioners adgang til de centralt beliggende markeder er for ringe.

5.12 Ifølge Kommissionen er der lidt efter lidt sket en skævvridning af trafikken med flere trafikpropper til følge, især i de transeuropæiske trafikknudepunkter og i byerne. En løsning på dette problem forudsætter ifølge Kommissionen, at to overordnede mål nås senest i 2010:

- Indførsel af reguleret konkurrence mellem transportformerne.
- Samordning af de forskellige transportformer med henblik på at fremme intermodalitet.

5.13 EØSU kritiserede dette synspunkt i sin udtalelse fra 2002 om hvidbogen (⁷). Udvalget skrev følgende med hensyn til det første af ovenstående mål: »Overbelastningsproblemet er et af de centrale temaer i dokumentet. Men det overses, at dette problem i virkeligheden kun berører en ganske lille del af EU's territorium, især områder med en meget høj befolkningstæthed (som er en af årsagerne til problemet) ... Det er således uhensigtsmæssigt at udforme en generel, ensartet transportpolitik for EU som helhed. Hvad der virkelig er behov for, er en særlig politik for hver enkelt af disse områder.« EØSU er fortsat af den opfattelse.

(⁷) Det Økonomiske og Sociale udvalgs udtalelse om »Kommissionens hvidbog om den europæiske transportpolitik frem til 2010 — De svære valg« (KOM(2001) 370 endelig) — EUT C 241, 7. oktober 2002.

5.14 En fordeling af markedsandele som kvantitativt mål for de forskellige transportformer er misvisende. Den samlede mængde godstransport i EU fordelt på de enkelte transportformer udgør ikke et relevant marked, hvor vejtransport, jernbanetransport, søtransport over kortere afstande, indlandsskibsfart og pipelines konkurrerer med hinanden. De eksisterende statistikker, hvor de enkelte transportformers markedsandele sammenlignes på grundlag af mængden af godstrafik, afspejler ikke fuldstændigt den faktiske situation på transportmarkedet. Man bør fremme udviklingen af mere avancerede statistiktoder, der skelner mellem kort- og langdistancetransport.

5.15 Den store udfordring består derimod i at få de forskellige transportformer til, hvor det er muligt, at virke sammen på en måde, så de enkelte transportformers effektivitet og særlige kvaliteter udnyttes til fulde. Dette kræver avancerede logistiske løsninger. Resultatet af disse anstrengelser kan på sigt medføre en betydeligt mere rationel og miljøvenlig udnyttelse af den samlede transportkapacitet, hvilket til dels kan mindske overbelastningen af visse veje. Dette må dog ikke stå i vejen for erkendelsen af, at en moderne og velfungerende infrastruktur er en nødvendig forudsætning for at indfri målene.

5.16 EØSU konstaterer, at Kommissionen i sin meddelelse om midtvejsevalueringen af hvidbogen fra 2001, som blev offentliggjort under udarbejdelsen af denne udtalelse, nu ud fra et helhedssyn, hvor de enkelte transportformer har deres særlige plads, søger at skabe en transportpolitik, som sigter mod at styrke den internationale konkurrenceevne for kombineret transport og tilbyde løsninger, som integrerer flere transportformer og har afskaffelse af flaskehalse og svage led i transportkæden som overordnet mål.

6. Betydningen af et velfungerende marked for logistik

6.1 Transportdelen er uanset transportform det fysisk mest synlige element i logistikkæden. Transportdelen vil derfor uundgåeligt komme i fokus, når logistik er til behandling.

6.2 Logistik styrer erhvervslivets forsyningskæde af varer og information og distributionen af færdige produkter. Formålet med kæden af aktiviteter er at tilgodese kundens efterspørgsel og forventninger, samtidig med at den er bæredygtig i social og miljømæssig henseende.

6.3 Samvirke og integration er nøglebegreber for transportsektoren. Fysisk samvirke er ensbetydende med omlastninger, som fordyrer transporten og indebærer risici for godset. For at et sådant samvirke skal kunne fungere, skal det være nemt at laste om fra en form for transport til en anden. Dette er ikke

kun et teknisk spørgsmål, men også et spørgsmål om organisation.

6.4 Samvirke kræver en indsats på flere områder. Det er nødvendigt med et organisatorisk samvirke mellem transportformerne, et helhedssyn på skæringspunkternes udvikling, intermodale transportører og multimodale systemer. Et sådant helhedssyn må udvikles for at skabe effektive, konkurrencedygtige logistiksystemer og bæredygtige transportører.

6.5 Logistik hører således med til industriens og handelens aktiviteter. Udviklingen går fra kapacitetsstyrede til ordrestyrede leverancer. Produkterne tilpasses kundernes behov. Der stilles høje krav om korte ventetider, præcision og fleksibilitet. Handelen globaliseres. Mange underleverandører deltager i forsyningskæden. Varernes værdi stiger i takt med, at virksomhederne begrænser egne lagre for at mindske kapitalbindingen.

6.6 Dette kræver alt sammen hurtige leverancer til tiden både i forbindelse med fremstillingsprocessen og ved distributionen til slutkunderne og returstrømmene. Kravene til effektiv logistik skærpes. Knowhow om optimal udnyttelse og sammenkædning af transportkæderne er nøgleforudsætninger for fremgang i forbindelse med styring og håndtering af strømmen af materialer og produkter.

6.7 Der er brug for alle transportformer, og samspillet imellem dem må fremmes. Intermodale transportører kræver bl.a. nytænkning vedrørende sammenkædningen af de forskellige transportformer.

6.8 Etablering af terminaler, netværk, håndtering af elektronisk information og indbyrdes tillid skaber nye muligheder for samarbejde mellem transportmarkedets aktører.

6.9 De enkelte transportformer har deres egen historie, men forandringerne i retning af øget liberalisering har deres udspring i tekniske, økonomiske og handelsmæssige forudsætninger. EU har haft og har stadig en stor og vigtig rolle at spille i denne kontinuerlige forandringsproces.

6.10 I stadig flere virksomheder får man øjnene op for, hvor vigtigt det er med velfungerende logistik i produktions- og transportleddet. I mange brancher foregår et intensivt udviklingsarbejde på dette område, som bør opmuntres og støttes og som endda kan være inspirerende i det større perspektiv af bæredygtig udvikling.

6.11 Dette er baggrunden for, at Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg støtter det finske formandskabs initiativ til at sætte europæisk logistik på dagsordenen.

Bruxelles, den 15. februar 2007.

Dimitris DIMITRIADIS
Formand for
Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om Meddelelse fra Kommissionen til Rådet, Europa-Parlamentet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget — En strategi for et sikkert informationsfund — »Dialog, partnerskab og myndiggørelse«

KOM(2006) 251 endelig

(2007/C 97/09)

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber besluttede den 31. maj 2006 under henvisning til EF-traktatens artikel 262 at anmode om Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om det ovennævnte emne.

Det forberedende arbejde henvistes til Den Faglige Sektion for Transport, Energi, Infrastruktur og Informationsfundet, som udpegede Antonello Pezzini til ordfører. Sektionen vedtog sin udtalelse den 11. januar 2007.

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg vedtog på sin 433. plenarforsamling den 16. februar 2007 følgende udtalelse med 132 stemmer for og 2 hverken for eller imod:

1. Konklusioner og henstillinger

1.1 EØSU er overbevist om, at problemet med informations-sikkerheden giver anledning til stigende bekymring for virksomheder, myndigheder, offentlige og private organisationer samt borgerne.

1.2 EØSU støtter generelt de analyser og argumenter, som taler for en ny strategi til bedre beskyttelse af net- og informationssikkerheden mod grænseoverskridende angreb og indtrængen.

1.3 EØSU mener, at Kommissionen set i lyset af problemets omfang og konsekvenserne for økonomien og borgernes privatliv bør gøre en yderligere indsats for at gennemføre en innovativ og flerstrengt strategi.

1.3.1 EØSU påpeger endvidere, at Kommissionen for nylig har vedtaget en ny meddelelse om informationssikkerhed, og at et nyt dokument om samme emne forventes at foreligge inden længe. EØSU forbeholder sig ret til senere at udarbejde en mere detaljeret udtalelse, hvori der tages højde for samtlige meddelelser.

1.4 EØSU understreger, at informationssikkerhedsaspektet på ingen måde kan adskilles fra en bedre beskyttelse af personlige oplysninger samt de friheder og rettigheder, som den europæiske menneskerettighedskonvention sikrer.

1.5 EØSU stiller spørgsmålstegn ved forslagets aktuelle merværdi set i forhold til den integrerede strategi, der blev udstukket i 2001, og som tjener samme formål som den strategi, der nævnes i denne meddelelse ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Jf. EØSU's udtalelse om »Meddelelse fra Kommissionen til Rådet, Europa-Parlamentet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget om Net- og Informationssikkerhed: Forslag til en europæisk strategi« EFT C 48 af 21.2.2002, s. 33.

1.5.1 Konsekvensanalysen ⁽²⁾, der er vedlagt forslaget, indeholder flere interessante opdateringer i forhold til teksten af 2001. Den er imidlertid kun blevet offentliggjort på ét sprog og er derfor ikke tilgængelig for mange EU-borgere, der tager stilling på baggrund af det officielle dokument, der er blevet offentliggjort på de forskellige EU-sprog.

1.6 EØSU henleder opmærksomheden på de konklusioner, der blev vedtaget på verdensstopmødet om informationsfundet i Tunis i 2005, og som FN's generalforsamling tilsluttede sig den 27. marts 2006:

- adgang uden forskelsbehandling,
- fremme af informations- og kommunikationsteknologi som fredsinstrument,
- definition af instrumenter til styrkelse af demokratiet, samhørigheden og god forvaltning,
- forebyggelse af misbrug, under hensyntagen til menneskerettighederne ⁽³⁾.

1.7 EØSU understreger, at en dynamisk og integreret EU-strategi ud over dialog, partnerskab og myndiggørelse også bør tage højde for:

- forebyggelsesforanstaltninger,
- overgang fra sikkerhed til informationssikring ⁽⁴⁾,
- etablering af en sikker og anerkendt EU-lovgivnings- og reguleringsramme med sanktionsmuligheder,
- styrkelse af den tekniske standardisering,

⁽²⁾ Konsekvensanalysen har ikke samme værdi som et »strategidokument«.

⁽³⁾ FN 27.3.2006, henstilling nr. 57 og 58. Endeligt dokument fra Tunis nr. 15.

⁽⁴⁾ Jf. *Emerging technologies in the context of security* (»Ny sikkerhedsteknologi«), JCR (Joint Research Center) — Institut for Borgernes Beskyttelse og Sikkerhed, strategisk forskningsdokument, september 2005, Europa-Kommissionen, <http://serac.jrc.it>.

- digital brugeridentifikation,
- iværksættelse af europæiske analyse- og fremsynsaktiviteter (Foresight) vedrørende informationssikkerhed i forbindelse med multimodal teknologisk sammensmeltning,
- styrkelse af europæiske og nationale instrumenter til risikovurdering,
- foranstaltninger, der skal forhindre fremvæksten af it-mono-kulturer,
- styrkelse af EU's koordinering på europæisk og internationalt niveau,
- oprettelse af et kontaktpunkt for ikt-sikkerhed (»ICT-Security Focal Point«) på tværs af generaldirektoraterne,
- oprettelse af et europæisk netværk for net- og informations-sikkerhed (»European Network and Information Security Network«),
- optimering af den europæiske forsknings rolle, hvad angår informationssikkerhed,
- iværksættelse af en »Europæisk Dag for Sikkert Internet«,
- iværksættelse af EU-pilotprojekter om informationssikkerhed i skoler af forskellig art og på forskellige trin.

1.8 Endelig mener EØSU, at der med henblik på etablering af en dynamisk og integreret EU-strategi bør afsættes tilstrækkelige budgetmidler og træffes foranstaltninger til styrkelse af koordineringen på fællesskabsniveau, så EU kan tale med én stemme på verdensplan.

2. Begrundelse

2.1 Sikkerhedsudfordringerne i informationssamfundet er betydelige, når det drejer sig om at skabe sikre og pålidelige kommunikationsnet og -tjenester, der er af afgørende betydning for den økonomiske og samfundsmæssige udvikling.

2.2 Det er nødvendigt at beskytte informationsnet og -systemer for at sikre deres konkurrenceevne og afsætningsmuligheder, sikre integriteten og kontinuiteten i den elektroniske kommunikation, forebygge svindel og sikre retlig beskyttelse af privatlivet.

2.3 Elektronisk kommunikation og de dermed forbundne tjenester udgør det største område inden for telekommunikationssektoren. I 2004 brugte ca. 90 % af de europæiske virksomheder aktivt internettet, hvoraf 65 % havde oprettet deres eget websted, mens ca. halvdelen af EU's befolkning regelmæssigt bruger internettet, og 25 % af husholdningerne har permanent bredbåndsadgang⁽⁵⁾.

⁽⁵⁾ i2010: En strategi for et sikkert informationssamfund. Generaldirektoratet for Informationssamfundet og Medier, »Faktablade 8« (juni 2006) http://ec.europa.eu/information_society/doc/factsheets/001-dg-glance-en.pdf.

2.4 Selv om der er kommet skub i investeringerne, er det stadig kun mellem 5 og 13 % af de samlede investeringer i informationsteknologi, som sigter mod at øge sikkerheden. Det er alt for lidt. Ifølge nylige undersøgelser er 23 ud af et gennemsnit på 30 protokoller med fælles nøglestrukturer sårbare over for flerprotokolangreb⁽⁶⁾. Det skønnes endvidere, at der i gennemsnit hver dag sendes 25 mio. spam-e-mails⁽⁷⁾. EØSU bifalder derfor Kommissionens seneste forslag på området.

2.5 Hvad angår computervirus⁽⁸⁾, har »orme«⁽⁹⁾ og »spionsoftware«⁽¹⁰⁾ bredt sig hurtigt og i stor skala, samtidig med at der udvikles stadig flere elektroniske kommunikationssystemer og -net. Disse er samtidig blevet stadig mere komplekse og sårbare, ikke mindst på grund af sammensmeltningen af medier, mobiltelefoni og GRID-infoware⁽¹¹⁾: opfangning, Ddos-angreb (Distributed denials of service), it-id-tyveri, phishing⁽¹²⁾, piratkopiering⁽¹³⁾ osv. giver anledning til sikkerhedsmæssige problemer i informationssamfundet. EU tog allerede fat på problemet i en meddelelse fra 2001⁽¹⁴⁾, som EØSU har udarbejdet en udtalelse⁽¹⁵⁾ om. Udvalget foreslog i den forbindelse en strategi på tre indsatsområder:

- særlige sikkerhedsforanstaltninger,

⁽⁶⁾ Proceedings of the First International Conference on Availability, Reliability and Security (»Referat af den første internationale konference om disponibilitet, pålidelighed og sikkerhed«) (ARES'06) — bind 00 ARES 2006. Udgiver: IEEE Computer Society.

⁽⁷⁾ Spam = Uønsket kommerciel e-post. Spam betyder egentlig »Spiced pork and ham«, en slags krydret svinekød og skinke i gelé på dåse, der var meget populær under anden verdenskrig, hvor det var en af de vigtigste næringskilder for de amerikanske tropper og den engelske befolkning, bl.a. fordi det ikke var rationeret. Mange år på denne kost gav ordet »spam« en negativ betydning.

⁽⁸⁾ Computervirus: En særlig type software, der hører til kategorien malware. Er virussen først aktiveret, kan den inficere filer og formere sig ved at kopiere sig selv, som regel uden at brugeren er bevidst herom. Virusserne kan være mere eller mindre farlige for det operativsystem, som de har taget bo i, og fører selv i bedste fald til spildte ressourcer, målt i RAM, CPU eller harddisk-plads (<http://da.wikipedia.org/wiki/Computervirus>).

⁽⁹⁾ Orm = skadevoldende software, der er i stand til at kopiere sig selv: en »e-mail-orm« er et ødelæggende angreb mod et netværk, der går ud på at samle alle e-mail-adresser i et lokalt program (f.eks. MS Outlook) for herefter at sende hundredvis af e-mails med ormen i en vedhæftet fil til alle disse e-mail-adresser.

⁽¹⁰⁾ Spionsoftware = softwareprogrammer, der samler oplysninger om brugerens færden på internettet, og som installerer sig selv, uden at brugeren gøres opmærksom herpå, er bevidst herom, har givet tilladelse hertil eller har kontrol over det.

⁽¹¹⁾ GRID infoware = giver mulighed for at udveksle, udvælge og samle en lang række geografisk spredte it-ressourcer (som f.eks. supercomputer, computer clusters, dataagringsystemer, datakilder, instrumenter og personer) og præsentere dem som én enkelt ressource med henblik på behandling af data i store mængder og dataintensive computerapplikationer.

⁽¹²⁾ Phishing = en cracking-teknik inden for informationsteknologien, som går ud på at sende falske e-mails, der ligner ægte e-mails, for at få adgang til personlige og fortrolige oplysninger og derved stjæle den pågældendes identitet.

⁽¹³⁾ Piratkopiering = et begreb, som anvendes af softwarepirater til at beskrive software, der har fået fjernet sin beskyttelse mod kopiering, og som kan downloades via internettet.

⁽¹⁴⁾ KOM(2001) 298 endelig.

⁽¹⁵⁾ Jf. fodnote 1.

- lovgivningsramme, herunder beskyttelse af oplysninger og privatlivet,
- bekæmpelse af cyberkriminalitet.

2.6 En udfordring består i at finde hensigtsmæssige metoder til registrering, identifikation og forebyggelse af it-angreb på et netværkssystem på grund af de konstante konfigurationsændringer, den brede vifte af netprotokoller og tjenester, som tilbydes og udvikles, og de meget komplekse asynkrone angreb ⁽¹⁶⁾.

2.7 Den omstændighed, at afkastet af investeringer i sikkerheden ikke er særlig synligt, og at borgerne ikke er særlig bevidste om deres ansvar, har ført til, at risiciene undervurderes, og at der kun i begrænset grad sættes fokus på udvikling af en sikkerhedskultur.

3. Kommissionens forslag

3.1 Med meddelelsen om en strategi for et sikkert informationssamfund ⁽¹⁷⁾ har Kommissionen til hensigt at forbedre informationssikkerheden ved at iværksætte en dynamisk og integreret strategi, der er baseret på:

- a) en bedre dialog mellem de offentlige myndigheder og Kommissionen, med benchmarking af de nationale politikker og kortlægning af bedste praksis for sikker elektronisk kommunikation;
- b) større bevidsthed om borgerne og SMV om effektive sikkerhedssystemer, med Kommissionen som katalysator og en større inddragelse af Det Europæiske Agentur for Net- og Informationssikkerhed (ENISA);
- c) en dialog om, hvordan man bedst udnytter redskaber og lovgivningsinstrumenter til at skabe en passende balance mellem sikkerhed og beskyttelse af grundlæggende rettigheder, herunder privatlivets fred.

3.2 Med henblik på udformning af en passende ramme for dataindsamling om sikkerhedshændelser, forbrugertillid og udviklingen inden for sikkerhedsindustrien lægger meddelelsen endvidere op til et tillidsbaseret partnerskab mellem ENISA og:

- a) medlemsstaterne,
- b) forbrugerne og brugerne,

⁽¹⁶⁾ Multivariate Statistical Analysis for Network Attacks Detection. Guangzhi Qu, Salim Hariri*. 2005 USA, Arizona — Internet Technology Laboratory, ECE Department, The University of Arizona, <http://www.ece.arizona.edu/~hpdc> Mazin Yousif, Intel Corporation, USA — Analyse delvis finansieret af Intel Corporation IT R&D Council.

⁽¹⁷⁾ KOM(2006) 251 endelig af 31.5.2006.

- c) informationssikkerhedsindustrien,
- d) den private sektor.

Dette skal føre til oprettelse af en europæisk flersproget informations- og varslingsportal med henblik på et strategisk partnerskab mellem den private sektor, medlemsstaterne og forskerne.

3.2.1 Meddelelsen lægger endvidere op til en øget myndiggørelse af de berørte parter om sikkerhedsbehovene og -risiciene.

3.2.2 Hvad angår det internationale samarbejde med tredjelande, betyder den globale dimension af net- og informationssikkerhed, at »Kommissionen både på internationalt plan og i koordinering med medlemsstaterne må øge indsatsen for at fremme et verdensomspændende samarbejde om net- og informationssikkerhed« ⁽¹⁸⁾, men dette afspejles ikke i dialog-, partnerskabs- og myndiggørelsestiltagene.

4. EØSU's bemærkninger

4.1 EØSU støtter de analyser og argumenter, der taler for en integreret og dynamisk EU-strategi til forbedring af net- og informationssikkerheden; det finder, at sikkerhedsspørgsmålet spiller en vigtig rolle for udviklingen af holdninger og tillid til brugen af it. EØSU har allerede givet udtryk for sine synspunkter i adskillige udtalelser ⁽¹⁹⁾.

4.1.1 EØSU gentager ⁽²⁰⁾, at internettet og de nye onlinekommunikationsteknologier (f.eks. mobiltelefoner eller lommecomputere, der kan tilsluttes multimediefunktioner, og som er ved at vinde frem) er vigtige instrumenter til udvikling af vidensøkonomi, e-økonomi og e-forvaltning.

⁽¹⁸⁾ Jf. KOM(2006) 251 endelig, kap. 3 næstsidste afsnit.

⁽¹⁹⁾ Jf. følgende udtalelser:

— EØSU's udtalelse om »Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om lagring af data behandlet i forbindelse med tilvejebringelse af offentlige elektroniske kommunikationstjenester og om ændring af direktiv 2002/58/EF« — EUT C 69 af 21.3.2006, s. 16.

— EØSU's udtalelse om »Meddelelse fra Kommissionen til Rådet, Europa-Parlamentet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget om i2010 — Et europæisk informationssamfund som middel til vækst og beskæftigelse« — EUT C 110 af 9.5.2006, s. 83.

— EØSU's udtalelse om »Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets beslutning om et flerårigt EF-program til fremme af en sikrere brug af internettet og nye onlineteknologier« — EUT C 157 af 28.6.2005, s. 136.

— EØSU's udtalelse om »Meddelelse fra Kommissionen til Rådet, Europa-Parlamentet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget om Net- og Informationssikkerhed: Forslag til en europæisk strategi« — EFT C 48 af 21.2.2002, s. 33.

⁽²⁰⁾ Se fodnote 19, 3. led.

4.2 Mere slagkraft i Kommissionens forslag

4.2.1 EØSU mener, at Kommissionens forslag om at basere denne dynamiske og integrerede strategi på en åben og inklusiv dialog med de berørte parter, navnlig brugerne, samt styrket partnerskab og myndiggørelse, bør være mere omfattende.

4.2.2 Dette synspunkt er allerede blevet understreget i tidligere udtalelser: »For at denne indsats kan blive effektiv, bør den desuden involvere samtlige internetbrugere direkte. Disse bør uddannes og informeres om nødvendige forholdsregler og om, hvordan man beskytter sig mod sådant skadeligt eller uønsket indhold eller, hvordan man undgår at blive anvendt som mellemlidende til udsendelse af sådant indhold. Efter EØSU's opfattelse bør der i informations- og uddannelsesdelen i handlingsplanen gives høj prioritet til mobilisering af brugerne«⁽²¹⁾.

4.2.3 EØSU mener imidlertid, at brugerne og borgerne bør inddrages på en måde, der gør det muligt både at sikre den nødvendige beskyttelse af oplysninger og net og tage hensyn til de borgerlige frihedsrettigheder og brugernes ret til sikker og billig adgang.

4.2.4 Det skal også bemærkes, at stræben efter informations-sikkerhed udgør en omkostning for forbrugeren, ikke mindst fordi denne skal bruge tid på at fjerne eller undgå diverse forhindringer. Efter EØSU's opfattelse bør der stilles krav om automatisk installation af anti-virus-beskyttelsessystemer i alle computere. Brugeren kan selv bestemme, hvorvidt disse systemer skal aktiveres, men de vil under alle omstændigheder allerede være installeret fra producentens side.

4.3 En mere dynamisk og innovativ EU-strategi

4.3.1 Derudover finder EØSU, at EU bør sætte sig mere ambitiøse mål og iværksætte en innovativ, integreret og dynamisk strategi med nye initiativer som f.eks.:

- mekanismer, der giver mulighed for digital identifikation af den enkelte bruger, der alt for ofte bliver bedt om at opgive personlige oplysninger;
- foranstaltninger, der skal iværksættes gennem ETSI⁽²²⁾. Disse er en betingelse for sikker anvendelse af ikt og kan give hurtige ad hoc-løsninger, der defineres som en fælles sikkerhedstærskel i hele EU;
- forebyggelsesforanstaltninger gennem integration af minimumssikkerhedskrav i informations- og netværkssystemer

⁽²¹⁾ Se fodnote 19, 3. led.

⁽²²⁾ ETSI, *European Telecommunications Standards Institute* (»Institutet for Europæiske Telekommunikationsstandarder«), jf. navnlig workshoppen af 16. og 17. januar 2006. ETSI har bl.a. uarbejdet specifikationer for ulovlig opfangning (TS 102 232; 102 233; 102 234, om trådløs LAN-internetadgang (TR 102 519), om e-signaturer, og har udviklet sikkerhedsalgoritmer for GSM, GPRS og UMTS.

og iværksættelse af pilotprojekter i form af sikkerhedskurser i skoler af forskellig art og på forskellige trin;

- etablering af en sikker og anerkendt EU-lovgivnings- og reguleringsramme. En sådan ramme for information og net giver mulighed for at bevæge sig fra informationssikkerhed til informations-sikring;
- styrkelse af europæiske og nationale instrumenter til risikovurdering og bedre muligheder for at gennemføre love og administrative bestemmelser og slå ned på it-kriminalitet, der går ud over privatlivet og dataarkiver;
- foranstaltninger, der skal forhindre fremvæksten af it-mono-kulturer med produkter og løsninger, der lettere kan piratkopieres. Støtte til nye, diversificerede flerkulturelle innovationer med henblik på etablering af et europæisk samarbejdsområde for information (SEIS — Single European Information Space).

4.3.2 EØSU finder det hensigtsmæssigt at oprette et kontaktpunkt for ikt-sikkerhed (»ICT-Security Focal Point«) på tværs af generaldirektoraterne⁽²³⁾. Et sådant kontaktpunkt giver mulighed for at tage initiativer:

- i Kommissionens tjenestegrene;
- i de enkelte medlemsstater, ved hjælp af horisontale løsninger i forbindelse med interoperabilitet, identitetsstyring, beskyttelse af privatlivet, fri adgang til information og tjenester og minimumssikkerhedskrav;
- på internationalt niveau, for at EU kan tale med én stemme i forskellige internationale sammenhænge som f.eks. FN, G8, OECD og ISO.

4.4 Bedre EU-foranstaltninger for ansvarlig koordinering

4.4.1 EØSU lægger stor vægt på oprettelsen af et europæisk netværk for net- og informationssikkerhed (»European Network and Information Security Network«), der kan fremme undersøgelser, forskning og workshops om sikkerhedsmekanismer og deres interoperabilitet samt om avanceret kryptografi og beskyttelse af privatlivet.

4.4.2 EØSU mener, at det vil være hensigtsmæssigt at optimere den europæiske forsknings rolle i denne følsomme sektor gennem en syntese af indholdet på:

- det europæiske program for sikkerhedsforskning (EPSF)⁽²⁴⁾ under det syvende FTU&D-rammeprogram;

⁽²³⁾ Et sådant kontaktpunkt på tværs af generaldirektoraterne kan finansieres inden for rammerne af temaet IST — det særlige samarbejdsprogram under FP7-RTD — eller af det europæiske program for sikkerhedsforskning (EPSF).

⁽²⁴⁾ Jf. FP7 — EU's rammeprogram for forskning, teknologisk udvikling og demonstration, særligt samarbejdsprogram; tematisk prioritet: sikkerhedsforskning med et budget på 1,35 mia. euro i perioden 2007-2013.

- Safer Internet plus-programmet og
- det europæiske program for beskyttelse af kritisk infrastruktur (EPCIP) ⁽²⁵⁾.

4.4.3 Derudover foreslås det at iværksætte en »europæisk dag for sikkert internet«, der skal ledsages af nationale undervisningskampagner i skolerne og forbrugeroplysningskampagner om procedurer til beskyttelse af it-oplysninger. Dertil kommer, at der naturligvis også skal informeres om de teknologiske fremskridt, som gøres inden for den omfattende og omskiftelige it-sektor.

4.4.4 EØSU har ved flere lejligheder understreget, at »tilbøjeligheden til at anvende ikt i en virksomhed afhænger af, om man finder det sikkert og har tillid til elektroniske transaktioner. Forbrugernes villighed til at oplyse deres kreditkortnummer på en hjemmeside afhænger i høj grad af, om de har tillid til denne transaktion ⁽²⁶⁾«.

4.4.5 EØSU er overbevist om, at det af hensyn til sektorens store vækstpotentiale er nødvendigt dels at aktivere specifikke politikker, dels at tilpasse de nuværende politikker til den nye udvikling. Det er nødvendigt med en integreret strategi, der samler EU-initiativer inden for informationssikkerhed, og som nedbryder grænserne mellem de forskellige sektorer og sikrer en ensartet og sikker udbredelse af ikt i samfundet.

4.4.6 EØSU finder, at det går alt for langsomt med visse vigtige strategier, inklusive denne strategi, på grund af bureaukratiske og kulturelle hindringer, som medlemsstaterne har lagt i vejen for de nødvendige beslutninger, der skal træffes på EU-niveau.

4.4.7 EØSU er ligeledes overbevist om, at EU-midlerne ikke er tilstrækkelige til at gennemføre de mange og presserende projekter, der kun kan føre til konkrete løsninger på de nye problemer, der er opstået som følge af globaliseringen, hvis de gennemføres på EU-niveau.

4.5 Større EU-garanti for forbrugerbeskyttelse

4.5.1 EØSU er klar over, at medlemsstaterne har indført teknologiske sikkerhedsforanstaltninger og sikkerhedsprocedurer, som er tilpasset deres egne behov, og at de har fokuseret på forskellige aspekter. Det er en af grundene til, at det er vanskeligt at finde en entydig og effektiv løsning på sikkerhedsproblemer.

⁽²⁵⁾ KOM(2005) 576 endelig af 17.11.2005.

⁽²⁶⁾ Se fodnote 19, 2. led.

Bortset fra visse administrative net finder der ikke systematisk grænseoverskridende samarbejde sted mellem medlemsstaterne, selvom det er ubestrideligt, at sikkerhedsspørgsmål ikke kan løses af medlemsstaterne hver for sig.

4.5.2 EØSU understreger i øvrigt, at Rådet med rammeafgørelse 2005/222/RIA har etableret en ramme for samarbejde mellem de retlige og andre kompetente myndigheder i medlemsstaterne for at sikre, at de indtager samme holdning, gennem en tilnærmelse af medlemsstaternes strafferetlige regler om angreb på informationssystemer, hvad angår:

- ulovlig adgang til informationssystemer,
- ulovligt indgreb i informationssystemer ved forsætligt og uretmæssigt at forårsage en alvorlig hindring eller afbrydelse af et informationssystems drift,
- ulovligt indgreb i data ved forsætligt og uretmæssigt at slette, beskadige, forvanske, ændre, tilbageholde eller hindre adgang til edb-data i et informationssystem,
- anstiftelse af, medvirken og tilskyndelse til ovennævnte strafbare handlinger.

4.5.3 Rammeafgørelsen indeholder endvidere kriterier for fastlæggelse af juridiske personers ansvar og eventuelle sanktioner, de kan pålægges, såfremt deres ansvar er blevet fastslået ⁽²⁷⁾.

4.5.4 I forbindelse med dialogen mellem medlemsstaternes offentlige myndigheder støtter EØSU Kommissionens forslag om, at disse myndigheder iværksætter en benchmarkingundersøgelse af deres egne nationale politikker for net- og informationsikkerhed, herunder de politikker, som specifikt vedrører den offentlige sektor. Dette forslag fremsættes i øvrigt allerede i en af EØSU's udtalelser i 2001.

4.6 En mere udbredt sikkerhedskultur

4.6.1 Hvad angår inddragelse af informationssikkerhedsindustrien, må den for at beskytte sine kunders ret til privatliv og beskyttelse af fortrolige personoplysninger give garanti for, at den virkelig anvender systemer til overvågning af egne installationer og kryptering af kommunikation, som er på linje med den teknologiske udvikling ⁽²⁸⁾.

⁽²⁷⁾ Se fodnote 19, 4. led.

⁽²⁸⁾ Jf. direktiv 97/66/EF om behandling af personoplysninger inden for telesektoren (EFT L 24 af 30.1.1998).

4.6.2 Hvad angår bevidstgørelseskampagner, mener EØSU, at der bør skabes en egentlig »sikkerhedskultur«, der skal være udformet på en sådan måde, at den er fuldt ud forenelig med informations-, kommunikations- og ytringsfriheden. Udvalget gør desuden opmærksom på, at mange brugere ikke er opmærksomme på software-piratvirksomhed, mens mange operatører, sælgere og serviceudbydere har svært ved at evaluere forekomsten og omfanget af svage punkter.

4.6.3 Beskyttelse af privatlivets fred og personoplysninger er ganske vist de primære mål, men forbrugerne bør også beskyttes effektivt mod misbrug af deres personprofil via spionsoftware som *spyware* og *web bugs* eller med andre metoder. *Spamming* ⁽²⁹⁾ (massiv fremsendelse af uønsket mail), som ofte er en følge af et sådant misbrug, bør der også sættes en effektiv stopper for. Denne form for indtrængen er ikke uden følger for ofrene ⁽³⁰⁾.

4.7 Et stærkere og mere aktivt EU-agentur

4.7.1 EØSU ser gerne, at det europæiske agentur for net- og informationssikkerhed (ENISA) kommer til at spille en større og

mere aktiv rolle, både hvad angår oplysningstiltag og, hvad der er endnu vigtigere, initiativer med henblik på at bibringe tjenesteudbydere og brugere information og uddannelse, som allerede anbefalet i en af udvalgets seneste udtalelser ⁽³¹⁾ om tilvejebringelse af offentlige elektroniske kommunikationstjenester.

4.7.2 Endelig forekommer de foreslåede tiltag med henblik på at myndiggøre og få alle berørte parter til at påtage sig et ansvar at tage sigte på en streng overholdelse af subsidiaritetsprincippet. Det er netop medlemsstaterne og den private sektor, som — afhængigt af deres specifikke ansvarsområder — skal føre dem ud i livet,

4.7.3 ENISA bør kunne bruge bidrag fra det europæiske netværk for net- og informationssikkerhed til at tilrettelægge fælles aktiviteter samt bidrag fra den flersprogede EU-portal for varsling om trusler mod it-sikkerheden til at levere skræddersyede og interaktive oplysninger i et sprog, der henvender sig direkte til brugere i alle aldre og små og mellemstore virksomheder.

Bruxelles, den 16. februar 2007.

Dimitris DIMITRIADIS

Formand for

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg

⁽²⁹⁾ »Pollupostage« på fransk.

⁽³⁰⁾ Jf. EØSU's udtalelser om *adgang til elektroniske kommunikationsnet* (EFT C 123 af 25.4.2001, s. 50), om *elektronisk handel* (EFT C 169 af 16.6.1999, s. 36) og om *virkningerne af elektronisk handel på det indre marked* (EFT C 123 af 25.4.2001, s. 1).

⁽³¹⁾ Se fodnote 19, 1. led.

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om Kommissionens meddelelse til Rådet, Europa-Parlamentet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget om revurderingen af EU's regelsæt for elektroniske kommunikationsnet og tjenester

(2007/C 97/10)

Europa-Kommissionen besluttede den 29. juni 2006 under henvisning til EF-traktatens artikel 262 at anmode om Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om det ovennævnte emne.

Det forberedende arbejde henvistes til EØSU's Sektion for Transport, Energi, Infrastruktur og Informations-samfundet, der vedtog sin udtalelse den 11. januar 2007. Ordfører var Thomas McDonogh.

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg vedtog på sin 433. plenarforsamling den 15.-16. februar 2007, mødet den 16. februar, følgende udtalelse med 139 stemmer for og 1 hverken for eller imod:

1. Generel baggrund

for elektronisk kommunikation, at forbedre det indre markeds funktion og beskytte de europæiske borgeres interesser ⁽⁶⁾.

1.1 Resumé

Meddelelsen rapporterer om, hvordan direktiverne i regelsættet for elektroniske kommunikationsnet og tjenester ⁽¹⁾ fungerer. Dokumentet beskriver, hvorvidt regelsættet har levet op til målene og udpeger områder, hvor der er behov for ændringer. De foreslåede ændringer diskuteres i Kommissionens arbejdsdokument ⁽²⁾. Den tilknyttede konsekvensanalyse ⁽³⁾ giver et overblik over de muligheder, der blev overvejet, inden man nåede frem til konklusionerne i meddelelsen.

Hovedelementerne i regelsættets retsakter kan sammenfattes som følger:

— **Rammedirektiv**, der fastlægger hovedprincipper, mål og procedurer for EU's lovgivning med hensyn til elektroniske kommunikationsnet og tjenester.

1.2 Regelsættets opbygning

Skabelse af et fælles europæisk informationsområde med et åbent indre marked baseret på konkurrence er en af hovedudfordringerne for Europa ⁽⁴⁾, set i lyset af den overordnede strategi for vækst og beskæftigelse. Elektronisk kommunikation er grundlaget for al økonomisk aktivitet og støttes på EU-niveau gennem et regelsæt, der trådte i kraft i 2003.

— **Direktiv om adgang og samtrafik**, der fastlægger procedurer og principper for, hvornår operatører med en stærk markedsposition kan pålægges konkurrencefremmende forpligtelser vedrørende adgang til og samtrafik mellem kommunikationsnet.

Regelsættet fastlægger fælles, ensartede regler for al kommunikation, der overføres elektronisk, hvad enten det foregår trådløst eller via fastnet, med brug af data eller tale, baseret på internet eller kredsløbskobling, på radio/TV-området eller til personlig brug ⁽⁵⁾. Målsætningen er at styrke konkurrencen på markedet

— **Autorisationsdirektiv**, der introducerer et system baseret på en general autorisation i stedet for individuelle eller gruppe-tilladelser med henblik på at lette markedsadgangen og reducere den administrative byrde for operatørerne.

⁽¹⁾ Direktiverne 2002/19/EF, 2002/20/EF, 2002/21/EF, 2002/22/EF (EFT L 108, 24.4.2002, s. 7) og 2002/58/EF (EFT L 201, 31.7.2002, s. 37).

⁽²⁾ SEK(2006) 816.

⁽³⁾ SEK(2006) 817.

⁽⁴⁾ KOM(2005) 24, 2.2.2005.

⁽⁵⁾ Tjenester med kommercielt indhold — som informations-samfundstjenester og radio/TV-spredning — der kan tilbydes gennem transmissionsinfrastruktur, reguleres via andre fællesskabsinstrumenter (som f. eks. direktivet om elektronisk handel 2000/31/EF og direktivet om Fjernsyn uden grænser 89/552/EØF). Informations-samfundstjenester defineres i direktiv 2000/31/EF, hvor der fastlægges en informations-procedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter som følger »enhver tjeneste i informations-samfundet, dvs. enhver tjeneste, der normalt ydes mod betaling, og som teleformidles ad elektronisk vej på individuel anmodning fra en tjenestemodtager« (Art. 1).

— **Forsyningspligtsdirektiv** med mindstekrav vedrørende adgangen til grundlæggende elektroniske kommunikations-tjenester til rimelige priser og garanti af (for)brugernes grundlæggende rettigheder på dette marked.

— **Direktivet for e-»Privacy«**, der fastlægger regler for beskyttelse af privatlivet og persondata behandlet i forbindelse med kommunikation gennem offentlige kommunikationsnet.

⁽⁶⁾ KOM(2003) 784 endelig.

- Kommissionens **konkurrencedirektiv**, der konsoliderer de lovgivningsmæssige tiltag, baseret på artikel 86 i traktaten, der har liberaliseret telekommunikationssektoren gennem årene. (Ikke medtaget i denne revurdering).
- Kommissionens **henstilling vedrørende relevante markeder**, som indeholder en liste med 18 delmarkeder, der skal undersøges af de nationale tilsynsmyndigheder.

Derudover har Kommissionen vedtaget **radiospektrumsafgørelsen** (622/2002/EF), der skal sikre adgang til og effektiv brug af frekvenser i det indre marked.

1.3 Vurdering af regelsættet — målopfyldelse

Markedsudvikling

Siden markederne blev fuldt liberaliseret i 1998, har (for) brugerne nydt godt af flere valgmuligheder, lavere priser og innovative produkter og tjenester. I 2005 blev ikt-sektoren værdisat til 614 mia. EUR ⁽⁷⁾. Makroøkonomisk bidrager ikt ligeledes til større produktivitet og øget konkurrenceevne for europæisk økonomi som helhed og er derfor med til at skabe vækst og beskæftigelse.

Høring af berørte aktører

Svarene på Kommissionens »Opfordring til feedback« ⁽⁸⁾ var generelt positive med henblik på regelsættets konsekvenser. Forbruger- og erhvervsammenslutninger støttede regelsættets tilgang, dog var der kritikpunkter med hensyn til implementeringen. Mange opfordrede til en forenkling af markedsevalueringssprocedurerne og bakkede generelt op om de nye institutionelle tiltag til frekvensharmonisering ⁽⁹⁾.

Innovation, investeringer og konkurrence

I de seneste år har de europæiske investeringer i denne sektor været højere end i andre dele af verden (45 mia. EUR i 2005) ⁽¹⁰⁾. Konkurrence forbliver den største motivationsfaktor. Lande, der har gennemført EU's regelsæt på en effektiv og

konkurrencefremmende måde har tiltrukket de fleste investeringer ⁽¹¹⁾. Lande med stærk konkurrence mellem etablerede operatører og kabeloperatører tenderer mod et forspring, når det gælder udbredelsen af bredbånd ⁽¹²⁾.

Resumé

Kommissionen mener, at en mere effektiv frekvensforvaltning vil være et bidrag til sikringen af innovative og forskelligartede tjenester til rimelige priser for de europæiske borgere og til styrkelsen af den europæiske ikt-industris konkurrenceevne. Derudover mener Kommissionen, at en effektiv og fuldstændig anvendelse af principperne og de fleksible redskaber i regelsættet, er den bedste måde at fremme investeringer, innovation og markedsudvikling på.

1.4 Generelle ændringsforslag

Det nuværende regelsæt har givet væsentlige fordele, men der er behov for at se nærmere på en række områder, hvis det skal forblive effektivt i det kommende årti. De to største områder, hvor der er behov for ændringer er:

- anvendelse af Kommissionens politik for frekvensforvaltning på elektronisk kommunikation, som fastlagt i meddelelsen fra september 2005 ⁽¹³⁾;
- reduktion af den proceduremæssige byrde forbundet med evalueringen af markeder underlagt *ex-ante* regulering.

Udover disse to nævner meddelelsen andre ændringer, der har til formål at:

- konsolidere det indre marked,
- styrke (for)brugernes interesser,
- forbedre sikkerheden og
- fjerne forældede bestemmelser.

Denne meddelelse og det ledsagende arbejdsdokument ⁽¹⁴⁾ præsenterer Kommissionens analyse og nuværende ideer med hensyn til de nødvendige forandringer.

⁽⁷⁾ KOM(2006) 68, 20.2.2006.

⁽⁸⁾ Svarene kan ses på http://ec.europa.eu/information_society/policy/ecommm/info_centre/documentation/public_consult/review/index_en.htm.

⁽⁹⁾ Radiofrekvensafgørelsen 676/2002/EF giver mulighed for teknisk harmonisering af betingelserne for frekvensbrug (via frekvensudvalget); og strategiske råd om radiofrekvenspolitik via frekvenspolitikgruppen.

⁽¹⁰⁾ Jf. fodnote 6.

⁽¹¹⁾ London Economics i samarbejde med PricewaterhouseCoopers, undersøgelse på vegne af Kommissionens GD for informationssamfund og medier »En vurdering af regelsættet for elektronisk kommunikation — vækst og investeringer i EU's sektor for elektronisk kommunikation« (offentliggøres senere).

⁽¹²⁾ Se Kommissionens arbejdsdokument, afsnit 2.

⁽¹³⁾ KOM(2005) 411, 6.9.2006.

⁽¹⁴⁾ SEK(2006) 816.

2. Indledning

2.1 Udvalget støtter i vid udstrækning Kommissionens forslag om revurderingen af regelsættet for elektroniske kommunikationsnet og tjenester. Udvalget anerkender ligeledes det omfattende arbejde, Kommissionen har udført under evalueringsprocessen, hvor den har sammenfattet ekspertundersøgelser og inputtet fra høringer med alle interesserede parter, hvilket har udmøntet sig i henstillingerne i meddelelsen KOM(2006) 334 »Revurdering af EU's regelsæt for elektroniske kommunikationsnet og tjenester« og det dermed forbundne arbejdsdokument SEC (2006) 816. Imidlertid vil udvalget gerne opfordre Kommissionen til at være opmærksom på de forbehold, der tages i denne udtalelse og de efterfølgende henstillinger.

2.2 Regelsættet skal rettes ind efter strategien for udvikling af ikt-sektoren og bakke op om det væsentlige bidrag, som elektronisk kommunikation yder til det økonomiske og sociale liv i EU. Derfor støtter udvalget udtrykkeligt målet med revurderingen af regelsættet, nemlig at fremme »i2010-initiativet: det europæiske informationssamfund 2010«⁽¹⁵⁾, der beskriver ikt-sektorens bidrag til Lissabon-strategien til fremme af vækst, konkurrenceevne og beskæftigelse. Vi anerkender specifikt regelsættets betydning for skabelsen af et fælles europæisk informationsområde, der tilbyder sikre bredbåndsforbindelser med et rigt og mangfoldigt indhold og digitale tjenester til rimelige priser, præstationer i verdensklasse inden for ikt-forskning og -innovation ved at mindske afstanden til Europas ledende konkurrenter, og et informationssamfund med plads til alle, der leverer offentlige tjenester af høj kvalitet og fremmer livskvalitet.

2.3 Udvalget anerkender den succes regelsættet har haft siden sin introduktion. Vi noterer fremkomsten af en fælleseuropæisk telekommunikationsindustri, øget konkurrence om tjenester på mange markeder, en høj grad af innovation og et fald i de faktiske priser på telekommunikationstjenester i EU. Vi noterer ligeledes væksten i investeringer på markedet i de seneste år og konstaterer, at investeringerne i Europa har overhalet investeringerne i USA, Asien og Stillehavsregionen. Den kendsgerning, at investeringsraten har været højest i de lande, der har gennemført regelsættet hurtigt og effektivt vidner om den gavnlige virkning. På trods af disse positive følgevirkninger, gør udvalget dog opmærksom på, at problemet med Den Digitale Kløft fortsat er vokset på europæisk plan.

2.4 Udvalget gør Kommissionen opmærksom på tidligere udtalelser fra EØSU, der bakker op om regelsættet og indeholder

henstillinger til, hvordan politikken for udvikling og vækst i sektoren for elektronisk kommunikation kan forbedres⁽¹⁶⁾ til gavn for i2010-strategien.

I denne udtalelse ønsker udvalget at kommentere områder af særlig interesse og fremsætte enkelte henstillinger.

3. Henstillinger

3.1 Et generelt lovgivningsprincip bør være, at offentlighedens interesser — almenvellet — har forrang i forhold til private og erhvervsmæssige interesser. Udvalget mener ligeledes, at markedet ikke i tilstrækkelig høj grad kan regulere sig selv til fordel for almenvellet. Derfor er der behov for et solidt regelsæt til fremme af et flertal af borgernes interesser, som det er hensigten med Lissabon-strategien.

3.2 Med formaningen i 3.1 in mente, bør Europa så hurtigt som muligt bevæge sig mod en mere markedsbaseret tilgang til frekvensforvaltning med en styrkelse af markedsaktørerne og mere udbredt handel med frekvenser med færre nationale, bureaukratiske regler for tildeling af båndbredde.

3.3 Et europæisk frekvensagentur bør etableres med det formål at skabe et sammenhængende og integreret system til fælleseuropæisk frekvensforvaltning.

⁽¹⁵⁾ Inklusive EØSU-udtalelser om:

- Meddelelse fra Kommissionen til Rådet, Europa-Parlamentet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget — Tilpasning af e-business-politikker i et miljø i udvikling: Status over digitaliseringsinitiativet og fremtidige udfordringer — EUT C 108 fra 30.4.2004 s. 23.
- Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets beslutning om et flerårigt EF-program til fremme af en sikrere brug af internettet og nye onlineteknologier — EUT C 157 fra 28.6.2005 s. 136.
- Meddelelse fra Kommissionen til Rådet, Europa-Parlamentet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget — Højhastighedsforbindelser i EU — Den seneste udvikling i den elektroniske kommunikationssektor — EUT C 120 fra 20.5.2005 s. 22.
- Meddelelse fra Kommissionen til Rådet, Europa-Parlamentet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget »i2010 — Et europæisk informationssamfund som middel til vækst og beskæftigelse« EUT C 110 fra 9.5.2006 s.83.
- Meddelelse fra Kommissionen til Rådet, Europa-Parlamentet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget — eAccessibility — EUT C 110 fra 9.5.2006 s. 26.
- Meddelelse fra Kommissionen til Rådet, Europa-Parlamentet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget — Bredbånd til hele EU — CESE 1181/2006.
- Meddelelse fra Kommissionen til Rådet, Europa-Parlamentet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget — Strategi for et sikkert informationssamfund — Dialog, partnerskab og bemyndigelse — R/CESE 1474/2006 igangværende.

⁽¹⁵⁾ KOM(2005) 229 endelig, se http://ec.europa.eu/information_society/eeurope/i2010/i2010/index_en.htm.

3.4 Samtidig med en opblødning af indberetningskravene under artikel 7-proceduren bør Kommissionen øge sin agtpågivenhed med hensyn til de regulerende foranstaltninger, der håndhæves af de nationale tilsynsmyndigheder for at udvide tilbudspaletten.

3.5 Kommissionen bør respektere de forskellige vilkår, der gælder på de nationale markeder og den særlige ekspertise, som de nationale tilsynsmyndigheder har, når det gælder håndteringen af disse forhold. Derfor har udvalget alvorlige forbehold med hensyn til den foreslåede vetoret for Kommissionen under artikel 7-proceduren, og udvalget understreger behovet for at udvise den største forsigtighed i brugen af denne beføjelse.

3.6 Udvalget er bekymret for, at skævheder i regelsættet til fordel for store multinationale tjeneste- og netværksudbydere i sidste ende kan føre til et oligopol. Regelsættet bør tage højde for denne bekymring og ikke favorisere internationale virksomheder på urimelig vis.

3.7 For at fremme udviklingen af det indre marked, harmonisering på det politiske plan og konsekvens i lovgivningen bør Kommissionen gøre mere brug af kommunikationsudvalget, så vel som af De Europæiske Tilsynsmyndigheders Gruppe og Radiospektrumudvalget.

3.8 Med henblik på at give forbrugerne god information om udbuddet af tilgængelige tjenester foreslår udvalget, at de nationale tilsynsmyndigheder tilskyndes til at offentliggøre web-baserede redskaber, der gør det nemmere for forbrugerne at sammenligne tilbuddene fra konkurrerende leverandører af elektronisk kommunikation (tjenester og pris) på deres marked.

3.9 Den foreslåede grønbog i 2007 om forsyningspligt bør anerkende behovet for at mindske de voksende forskelle i infrastruktur og tjenesteydelser mellem de mest og mindst udviklede regioner i EU. Hvis en analyse, der skal gennemføres med endnu ikke fastlagte instrumenter og inden for en bestemt frist viser, at denne forskel ikke kan afhjælpes med forsyningspligten, må der findes andre løsninger; måske gennem nationale investeringsprogrammer med støtte fra EU's strukturfonde.

3.10 Udvalget mener, at bredbåndsforbindelser på grund af bredbåndstjenesternes øgede betydning for den økonomiske og sociale udvikling bør omfattes af definitionen af forsyningspligtigheder ⁽¹⁷⁾.

3.11 Derudover bør Kommissionen, som allerede opfordret til i udvalgets udtalelse »Bredbånd til hele EU« ⁽¹⁸⁾, specificere de minimumskrav til overførsels hastighed og kvalitet, der bør gælde for definitionen af »bredbånd«.

3.12 Udvalget opfordrer Kommissionen til at samarbejde med de nationale tilsynsmyndigheder om udarbejdelsen af en

fælles strafferamme for overtrædelser, der vedrører sikkerheden i den elektroniske kommunikation. Det bør ligeledes overvejes at skabe et system, der gør det lettere for forbrugerne i hele EU efter en hasteprocedure at anlægge sag (individuel eller kollektiv) mod individuelle lovovertrædere.

3.13 Udover regelsættets anvendelsesområde opfordrer udvalget indtrængende Kommissionen til systematisk at undersøge overtrædelser af sikkerheden — som spam, phishing og hacking — begået af gerningsmænd uden for EU og fremme løsningsmodeller på mellemstatsligt niveau.

4. Bemærkninger

4.1 Støtte til regelsættet og revurderingen

4.1.1 Skabelsen af et sammenhængende, pan-europæisk marked for elektroniske kommunikationsnet og tjenester kræver et godt regelsæt, der kan kombinere de komplekse politiske og socio-økonomiske faktorer, der skal harmoniseres. Det nuværende regelsæt har vist sig effektivt med henblik på at skabe et konkurrencedygtigt og innovativt marked for kommunikationstjenester i Europa med høj vækst, der samtidig har erklæret sig villig til at afveje tjenesteudbydernes, forbrugernes og medlemsstaternes interesser.

4.1.2 Det nuværende regelsæt trådte i kraft for 3 år siden, og det er på tide at foretage en revurdering baseret på erfaringer og forventninger om fremtidige udfordringer. Ekspertundersøgelserne ⁽¹⁹⁾, som Kommissionen har vurderet og den omfattende høringsproces med alle interesserede aktører har dannet et solidt grundlag for revurderingen, og Kommissionens forslag viser, at man har taget højde for alle faktorer.

4.1.3 Ændringsforslagene i meddelelsen og arbejdsdokumentet udgør et afbalanceret og velovervejet bidrag til det nuværende regelsæt.

4.1.4 Udvalget noterer sig forslagene om at fjerne bestemte overflødige bestemmelser i regelsættet.

4.2 Frekvensforvaltning

4.2.1 Vigtigheden af radiofrekvens som en produktionsfaktor for elektroniske kommunikationsnet og tjenester (som mobil, trådløs og satellitkommunikation, radio og TV-spredning) og andre anvendelser (apparater med kort rækkevidde, forsvar, transport, radiolokalisering og GPS/Galileo satellitsystemet er steget dramatisk i det sidste årti. Det anslås, at den samlede værdi af radiofrekvensafhængige tjenester i EU overstiger 200 milliarder EUR, dvs. mellem 2 og 2,5 % af det årlige europæiske BNP.

⁽¹⁷⁾ KOM(2005) 2003 og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/22/EF om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester.

⁽¹⁸⁾ Meddelelse fra Kommissionen til Rådet, Europa-Parlamentet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget — Bredbånd til hele EU — CESE 11 81/2006.

⁽¹⁹⁾ Inklusive: Forberedelse af de næste skridt i reguleringen af elektronisk kommunikation, Analyse (2006); En vurdering af regelsættet for elektronisk kommunikation — vækst og investeringer i EU's sektor for e-kommunikation, London Economics i samarbejde med Price Waterhouse (2006).

4.2.2 Da de fleste frekvenser i EU allerede er tildelt til en bestemt brug eller bestemte brugere, kan en ny fordeling kun ske på bekostning af de eksisterende brugere. Frekvenspolitikken må tage højde for ikke bare den elektroniske kommunikations behov, men også for behovene i andre sektorer, hvor der bruges frekvens inklusive forskning, luftfart, den maritime industri, rumfart, audiovisuelt indhold, forsvarsindustrien, jordobservation, medicinalindustrien, færdselssikkerhed, videnskab etc. Politikker for konkurrencen om radiofrekvens udvikles og aftales i stigende grad for EU som helhed.

4.2.3 Hurtig teknologisk udvikling i kombination med digitaliseringen af transmissioner såvel som konvergensen af kommunikationstjenester har udvisket forbindelsen mellem radio access platformen og de tjenester, som frekvensforvaltning traditionelt blev baseret på.

4.2.4 Teknologisk innovation indebærer en væsentlig reduktion af risikoen for interferens mellem forskellige frekvensbrugere, hvilket reducerer behovet for at give eksklusiv adgang til ressourcer på frekvensområdet og giver mulighed for en mere omfattende brug af generelle tilladelser indeholdende lempelige tekniske begrænsninger på frekvensbrugen. Anvendelsen af disse innovative teknologier kan sænke adgangsbarriererne for brug af frekvens og forøge effektiviteten.

4.2.5 Det presserende behov for at imødekomme den store efterspørgsel efter pan-europæisk frekvens hos nye elektroniske kommunikationstjeneste-teknologier og det lige så vigtige behov for at beskytte frekvens, der er påkrævet til anden kritisk brug, gør det nødvendigt at foretage et grundigt eftersyn af frekvensforvaltningsmekanismerne i EU.

4.2.6 Det er urealistisk at forvente, at alle de selvstændige tilsynsmyndigheder i Europa, der for øjeblikket forvalter frekvenstildelingen kan levere et ensartet frekvensforvaltningssystem for hele Europa. Det giver mening at give en central myndighed — et europæisk frekvensagentur — til opgave at koordinere, styre og kontrollere forvaltningen af denne kritiske ressource. Da dets aktivitet er nært forbundet med de grundlæggende offentlige friheder, bør denne myndighed aflægge beretning om sine aktiviteter over for Europa-Parlamentet og Rådet.

4.2.7 Kommercielle interesser bør få større frihed til at handle med frekvens inden for fastlagte rammer, så kommerciel frekvens til elektronisk kommunikation benyttes effektivt til de mest produktive formål økonomisk set.

4.3 Det indre marked og konkurrence

4.3.1 Skabelsen af det indre marked er en af hovedfaktorerne bag velstandstilvæksten og den forbedrede livskvalitet i Europa. Gennem en kombination af vejledning, styring og håndhævelse har regelsættet udgjort den politiske ryggrad i fremskridtene på det indre marked for elektroniske kommunikationsnet og tjenester. Dette er opnået, samtidig med at man har respekteret de forskellige omstændigheder og udfordringer hver enkelt nationalstat står over for og opmuntret til såvel øget konkurrence som investeringer i net og tjenester.

4.3.2 I processen hen i mod etablering af det indre marked bør det altid sikres, at offentlighedens interesser — »almenvællet« — har forrang i forhold til private og erhvervs-mæssige interesser. Markedet kan ikke i tilstrækkelig høj grad regulere sig selv til fordel for almenvellet. Dette gælder i særlig grad for tjenesternes kvalitet og i situationer, hvor konkurrencen er svag. Derfor er der behov for et solidt regelsæt til fremme af et flertal af borgernes interesser, som det er hensigten med Lissabon-strategien og at sikre dem den bedste teknologi til den laveste pris.

4.3.3 Hovedparten af tjeneste- og netværksudbydere er aktive på et enkelt nationalt marked. Udvalget er bekymret for, at skævheder i regelsættet til fordel for store multinationale tjeneste- og netværksudbydere i sidste ende kan føre til et oligopol, hvor der er få store virksomheder, der dominerer EU-markedet. Regelsættet bør tage højde for denne bekymring og ikke favorisere internationale virksomheder på urimelig vis.

4.3.4 En centraliseret europæisk forvaltningsmyndighed i stil med den, der eksisterer på bankområdet vil muligvis være en hurtigere og mere direkte måde at sikre fuldstændiggørelsen af det indre marked for elektronisk kommunikation på. Det er ligeledes muligt, at tabet af den ekspertise og den bedømmelses-evne, der eksisterer i de nationale tilsynsmyndigheder for nuværende vil være til skade for visse lande, og national modstand kan eventuelt blive en hindring for fuldendelsen af det indre marked.

4.3.5 For øjeblikket er det bedst, hvis det nuværende system med decentraliseret forvaltning styrkes ved, at Kommissionen i højere grad gør brug af de eksisterende strukturer for udvalgs-samarbejde og politisk rådgivning. Det er bedre at blive enige om en fælles fremgangsmåde end at forsøge at gennemtvinge en »standardmodel« for alle.

4.3.6 Selvom det går ud over regelsættets anvendelsesområde, er udvalget bekymret for, at den hurtige vækst i tilgængelige internationale medietjenester gennem elektroniske kommunikationsnetværk kan føre til en uønsket spredning af medieindhold af lav kvalitet. Kommissionen bør derfor overveje, hvordan EU's politik kan støtte produktion og udbredelse af medieindhold af høj kvalitet, herunder særligt indhold, der respekterer EU's righoldige kulturelle mangfoldighed.

4.4 Forbrugerrettigheder

4.4.1 Efterhånden som kompleksiteten i de udbudte tjenester forøges og nye pan-europæiske tjenester opstår, er det vigtigt at forbrugerne får tilstrækkeligt med informationer om deres valgmuligheder. God information om konkurrerende tilbud skal stilles til rådighed for forbrugerne til sikring af kvalitet i tjenesterne og prisgennemsigtighed. Lovgivningen vedrørende forbrugernes rettigheder skal ligeledes holdes ajourført for at kunne håndtere den nye dynamik på markedet. Udvalget foreslår, at de nationale tilsynsmyndigheder tilskyndes til at offentliggøre webbaserede redskaber med standardiserede parametre, der gør det nemmere for forbrugerne at sammenligne tilbuddene fra konkurrerende leverandører af elektronisk kommunikation (tjenester og pris) på deres marked.

4.4.2 Der er enighed om, at forsyningspligtordningen skal ajourføres, og Kommissionens forslag om at introducere en grøn bog som oplæg til en debat næste år hilses velkomment. Det er dog vigtigt, at borgere, der bor i mindre udviklede regioner, ikke påføres yderligere vanskeligheder, hvis forsyningspligten fjernes fra dominerende tjenesteudbydere. Problemet med Den Digitale Kløft vil blive endnu mere presserende, når nye forretningsmodeller vil være drivkraften bag væksten i WebTV-tjenester for de borgere, der har adgang til højhastighedsbredbånd.

4.4.3 Hvis det viser sig, at forsyningspligten ikke længere er en fair eller praktisk måde at garantere leveringen af, for det 21. århundrede, grundlæggende elektroniske kommunikationstjenester som bredbånd på, må der findes alternative finansieringsmekanismer med henblik på at mindske Den Digitale Kløft — måske gennem EU's strukturfonde.

4.5 Sikkerhed

4.5.1 Udvalget gør opmærksom på EØSU's udtalelse om KOM(2006) 251 vedrørende en strategi for et sikkert informationssamfund og udvalgets opfordring til at udarbejde en integreret strategi for informationssikkerhed, der kan forbinde de europæiske initiativer.

4.5.2 Brud på sikkerheden i elektroniske kommunikationsnet undergraver forbrugernes tillid til og glæde ved brug af tjene-

sterne betydeligt. Derudover kan brud på sikkerheden medføre en overtrædelse af EU-borgernes ret til beskyttelse af privatlivet. Det er af afgørende betydning, at Kommissionen handler beslutsomt for at beskytte nettens sikkerhed og borgernes rettigheder. Vi bifalder de forslåede foranstaltninger i revurderingen af regelsættet, der tager fat på disse spørgsmål.

4.5.3 Sikkerheden i den elektroniske kommunikation er afgørende for accepten af og væksten i informationsteknologi og tjenester. Strenge straffe er nødvendige i hele EU for at forhindre denne type lovovertrædelser i at underminere forbrugernes tillid og dermed bremse informationssamfundets udvikling. Udvalget opfordrer Kommissionen til at samarbejde med de nationale tilsynsmyndigheder om udarbejdelsen af en fælles strafferamme for overtrædelser, der vedrører sikkerheden i den elektroniske kommunikation. Det bør ligeledes overvejes at skabe et system til fremme af en EU-»ret til anlægge sag« for forbrugerne over for individuelle lovovertrædere.

4.5.4 Ud over de sikkerhedsproblemer, der forårsages af personer internt i EU, er de europæiske netværk og borgere dagligt udsat fra angreb udefra. Der må gøres alt for at forfølge de personer, der står bag angrebene. Dette inkluderer at holde de lande, hvorfra angrebene finder sted, ansvarlige for den skade der forårsages.

Bruxelles, den 16. februar 2007.

Dimitris DIMITRIADIS
Formand for
Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om Meddelelse fra Kommissionen i henhold til EF-traktatens artikel 138, stk. 2, om styrkelse af søfarendes arbejdsstandarder

KOM(2006) 287 endelig

(2007/C 97/11)

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber besluttede den 16. juni 2006 under henvisning til EF-traktatens artikel 262 at anmode om Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om det ovennævnte emne.

Det forberedende arbejde henvistes til EØSU's Faglige Sektion for Transport, Energi, Infrastruktur og Informationssamfundet, som udpegede **Thomas Etty** til ordfører. Sektionen vedtog sin udtalelse den 1. januar 2007.

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg vedtog på sin 433. plenarforsamling den 15.-16. februar 2007, mødet den 15. februar, følgende udtalelse med 190 stemmer for og 5 hverken for eller imod:

1. Indledning

1.1 Den konsoliderede 2006-konvention vedrørende søfarendes arbejdsstandarder er et vigtigt nyt instrument for Den Internationale Arbejdsorganisation (ILO), hvor beskyttelse af søfarendes ret til anstændige arbejdsvilkår kombineres med etableringen af fair konkurrencevilkår for skibsredere.

1.2 Konventionen er blevet beskrevet som den fjerde søjle i den internationale lovgivning om skibes kvalitet, og supplerer Den Internationale Søfartsorganisations (IMO) tre vigtige konventioner, nemlig den internationale konvention om sikkerhed for menneskeliv på søen (SOLAS), den internationale konvention om uddannelse af søfarende, om sønæring og om vagthold (STCW) og den internationale konvention om forebyggelse af forurening fra skibe (MARPOL).

1.3 Den nye konvention erstatter 68 eksisterende ILO-instrumenter vedrørende søfart. Den vil træde i kraft, når 30 af ILO's medlemsstater, som står for mindst 33 % af verdens tonnage, har ratificeret den.

2. Bemærkning

2.1 De standarder, som er nedfældet i konventionen, vedrører besætninger på havgående skibe med en bruttoregister-tonnage på mindst 500 tons i international fart eller som sejler mellem havne i et fremmed land. De omfatter:

- Minimumskrav for, at søfarende kan arbejde på et skib,
- ansættelsesvilkår,
- logi, rekreative faciliteter, mad og forplejning,
- sundhedsbeskyttelse, lægebehandling, velfærd og socialsikringsbeskyttelse samt
- overholdelse og håndhævelse.

2.2 EØSU roser Kommissionen for dens støtte til arbejdet i ILO, som er mundet ud i denne nye konvention, og for dens gode samarbejde med regeringer og arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationer i medlemsstaterne i ILO's trepartsstruktur. Dermed er der blevet lagt et solidt grundlag for det arbejde, som nu står for døren med etableringen af det nye instrument, nemlig ratificering i medlemsstaterne og eventuel tilpasning af EU's regelværk.

2.3 EØSU bemærker, at konventionen er resultatet af en skrøbelig balance i beslutningstagningen på internationalt plan og i en trepartssammenhæng. Kommissionens tiltag bør styrke og fremme dette resultat og undgå skridt, som kan sætte en vellykket gennemførelse over styr.

2.4 EØSU giver sin tilslutning til Kommissionens beslutning om at tilskynde medlemsstaterne til en hurtig ratificering. Det vil klart være et stort skridt fremad, hvis 27 medlemsstater, som står for 28 % af verdens skibsflåde, gør dette.

2.5 Ratificering er ene og alene op til medlemsstaterne, da EU ikke er medlem af ILO. EØSU bemærker og udtrykker interesse for Kommissionens beslutning om at indbyde arbejdsmarkedets parter på europæisk niveau til at indlede forhandlinger med henblik på at nå en aftale. Hvis det lykkes at nå en sådan aftale, kan det bestemt fremme medlemsstaternes ratificering. EØSU forventer, at medlemsstaterne ratificerer hurtigst muligt, forhåbentligt i 2008.

2.6 Forhandlinger mellem arbejdsmarkedets parter er nu begyndt. Under disse betingelser foretrækker EØSU indtil videre ikke at udtale sig om de tre centrale spørgsmål, som Kommissionen tager op i sin meddelelse, nemlig:

- Tilpasning af EU's regelværk
- vedtagelse af tillægstekster og
- gå videre end konventionens bestemmelser.

Det samme gælder spørgsmålet om, hvorvidt konventionens part B (retningslinjerne) skal gøres bindende.

Hvis det ikke lykkes for arbejdsmarkedet at nå en aftale, vil EØSU på et senere tidspunkt tage disse punkter op til fornyet overvejelse.

2.7 Hvad angår etableringen af den trepartsstruktur, som planlægges i konventionen, bemærker EØSU, at traktaten ikke lægger op til sådanne mekanismer på EU-niveau. Under hensyn-

tagen hertil ønsker EØSU at bemærke, at uanset hvilken løsning Kommissionen planlægger for at sikre EU-koordination i en treparts-beslutningsprocedure, bør Kommissionen aldrig svække ILO's trepartsbestemmelser på nationalt niveau.

2.8 EØSU kan eventuelt anbefale Kommissionen at støtte ILO's ekspertmøder, hvad angår udvikling af operationelle retningslinjer for flag- og havnestatskontrol.

Bruxelles, den 15. februar 2007.

Dimitris DIMITRIADIS
Formand for
Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs Udtalelse om Forbindelserne mellem EU og Japan — civilsamfundets rolle

(2007/C 97/12)

På sin plenarforsamling den 17. januar 2007 besluttede Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg under henvisning til forretningsordenens artikel 29, stk. 2 at udarbejde en udtalelse om: *Forbindelserne mellem EU og Japan — civilsamfundets rolle*.

I et brev af 6. april 2006 tilskyndede Benita Ferrero-Waldner, medlem af Europa-Kommissionen med ansvar for eksterne forbindelser og den europæiske naboskabspolitik, til dette initiativ.

Det forberedende arbejde henvistes til Den Faglige Sektion for Eksterne Forbindelser, som udpegede Eve Päärendson til ordfører. Sektionen vedtog sin udtalelse den 24. januar 2007.

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg vedtog på sin 433. plenarforsamling den 15.-16. februar 2007, mødet den 16. februar, følgende udtalelse med 112 stemmer for, 3 imod og 28 hverken for eller imod.

1. Resumé og henstillinger

1.1 EØSU er af Europa-Kommissionen blevet opfordret til at undersøge, hvordan civilsamfundet i Japan har udviklet sig og overveje, hvordan Den Europæiske Union (EU) kan samarbejde med det med henblik på en yderligere styrkelse af forbindelserne mellem EU og Japan.

1.2 EU og Japan har mange fælles værdier og interesser. På mange områder er der på officielt plan et etableret og velfungerende samarbejde.

1.3 Der er en voksende interesse i Japan for regionalt samarbejde baseret på »funktionel integration«.

1.4 Civilsamfundets rolle i Japan bliver stadig vigtigere, selv om fokus stadigvæk oftest er rettet mod lokale og regionale spørgsmål.

1.5 For tiden er det kun inden for forholdsvis få områder, at der er stærke forbindelser mellem civilsamfundet i EU og Japan, selv om den voksende erkendelse af fælles udfordringer viser, at tiden er moden til at intensivere kontakten.

1.6 Det vil tage lang tid at etablere og skabe stærkere forbindelser, og det vil være af afgørende betydning at finde de bedste partnere.

1.7 Et vigtigt første skridt kunne være afholdelsen af et møde med det formål at identificere fælles problemer og drøfte, hvordan man kan gå i gang med at løse dem.

1.8 Det bør rutinemæssigt overvejes, hvilke civilsamfundsorganisationer på begge sider der bør deltage i relevante seminarer og lignende arrangementer.

1.9 På længere sigt kan man forestille sig en mere struktureret dialog efter samme mønster som rundbordsdialogen.

1.10 De to europæiske institutter (herefter EU-centre) i Japan kan danne basis for netværk og partnerskaber.

1.11 Finansieringsbehovet bør kunne nedbringes ved at gøre øget brug af teknikker som videokonferencer og tale over internettet.

2. Indledning

2.1 På baggrund af et tidligere tiltagende samarbejde besluttede EU og Japan i 2001 at indlede et årti med samarbejde mellem EU og Japan under overskriften »Udformning af en fælles fremtid«⁽¹⁾. Handlingsplanen indeholdt fire afsnit (»målsætninger«). I den sidste målsætning (målsætning IV) med overskriften »Tilnærmelse mellem befolkninger og kulturer« indgik etablering af forbindelser til civilsamfundet og fremme af udveksling mellem regioner. Også målsætning III (Håndtering af de globale og samfundsmæssige udfordringer) er relevant.

2.2 I den seneste tid har der været en række meget vellykkede begivenheder og arrangementer, der har berørt forbindelserne til civilsamfundet: Året for udveksling mellem mennesker i 2005, oprettelsen af to EU-centre i Japan⁽²⁾, et i Tokyoområdet⁽³⁾ og et i Kansai⁽⁴⁾ og afholdelsen af et fælles symposium i Bruxelles i april 2005 med det formål at drøfte de fremskridt, der indtil da var gjort med handlingsplanen »Udformning af en fælles fremtid«, og om der var behov for at ændre handlingsplanen i lyset af de ændrede forhold i Japan, EU og andre steder.

2.3 Formålet med denne udtalelse er at undersøge, hvordan civilsamfundet i Japan har udviklet sig, og hvordan der kan indledes et samarbejde med civilsamfundet i EU, herunder navnlig EØSU, med henblik på at styrke EU's forbindelser til Japan yderligere⁽⁵⁾.

2.4 EØSU definerer »civilsamfundet« som »alle organisatoriske strukturer, hvis medlemmer har målsætninger og ansvar af almen interesse, og som fungerer som mæglere mellem de offentlige myndigheder og befolkningen«⁽⁶⁾.

(1) Udformning af en fælles fremtid (Shaping our common future), en handlingsplan for samarbejde mellem EU og Japan, topmødet mellem EU og Japan, Bruxelles, 2001.

(2) EU-centrene støttes økonomisk af EU og har til opgave at udfylde den manglende viden mellem Japan og EU, således at studerende på alle studier lærer om EU.

(3) Deltagende institutioner: Hitotsubashi University, International Christian University, Tokyo University of Foreign Studies og Tsuda College (<http://www.euji-tc.org>).

(4) Deltagende institutioner: Kobe University, Kwansai Gakuin University og Osaka University (http://euji-kansai.jp/index_en.html).

(5) Brev fra kommissær Ferrero-Waldner D/06/468 af 6. april 2006.

(6) Der henvises til KOM(2005) 290 for en mere uddybende definition.

3. Baggrund

3.1 Japan er en vigtig aktør i det østlige Asien, som er en region, der økonomisk får større og større betydning, og hvor det regionale samarbejde er i hastig udvikling, men hvor der også er voksende bekymringer vedrørende sikkerheden. I takt med at den østasiatiske region, herunder Kina, bliver vigtigere for EU, vil et tættere samarbejde med Japan sikre en balance og omfatte øget samarbejde om regionale spørgsmål⁽⁷⁾.

3.2 Endvidere er Japan en af EU's strategiske partnere. Selv om Europa og Japan er beliggende på hver sin side af kloden, og selv om vi hver især har komplekse og meget særegne kulturer, har vi meget til fælles. Begge er store økonomiske enheder, som ønsker at spille en større rolle på internationalt plan. Vi har mange grundlæggende fælles værdier og deler mange fælles interesser og bekymringer. Begge er demokratiske samfund. Det er i vores gensidige interesse at styrke og uddybe vores samarbejde og gensidige forståelse.

3.3 Økonomisk er Japan EU's femtestørste eksportmarked med 6,6 %, og EU er Japans næststørste eksportmarked. Den årlige vækst i Japans BNP er for tiden på 2,7 %, og arbejdsløsheden ligger omkring 4,5 %. Japan bidrager med ca. 14 % af verdens samlede BNP (Kinas bidrag er på 3,4 %), og gennemsnitsindkomsten pr. indbygger er på 32 230 USD (i Kina er den 780 USD).

3.4 I starten af samarbejdet var det især områderne vedrørende handel og andre økonomiske faktorer, der blandt andet omfattede betydelige udenlandske investeringer i begge retninger, der interesserede parterne. Økonomiske reformer er afgørende for at begge parter kan forbedre konkurrenceevnen i en globaliseret verden og samtidig bevare egne sociale modeller, uden at glemme målet om bæredygtig vækst.

3.5 Der er nu et velfungerende samarbejde mellem EU og Japan inden for mange sektorer. Eksempelvis er der etableret faste debatfora om industripolitik, videnskab og teknologi, informationsteknologi, beskæftigelse, sociale anliggender, elektronisk handel, forskning, udviklingsbistand og miljøbeskyttelse. Vores japanske partnere viste i 2006 en særlig interesse for udøvelsen af virksomhedernes sociale ansvarlighed. Derudover tages der i dialogen mellem EU og Japan om lovgivningsmæssige reformer (der blev etableret for ca. 12 år siden) konsekvent fat på alle lovgivningsmæssige spørgsmål. Yderligere oplysninger om nogle af programmerne findes i bilag I. Mange af Kommissionens generaldirektorater og EU's medlemsstater deltager i denne dialog.

(7) Der findes allerede et betydeligt antal regionale organer, hvoraf nogle har europæisk deltagelse. Vigtige eksempler herpå er Asia-Europa Meeting (ASEM) og Asien-Europa-fonden (ASEF). Deltagelse i disse organer kunne øge værdien af samarbejdet mellem civilsamfundene i EU og Japan.

3.6 I Japan er der, hvad der kan beskrives som en gradvist voksende »følelse af nærhed« til Europa. Dog er der stadig kun begrænset kendskab til de medlemsstater, der sidst er kommet med.

4. Civilsamfundets udvikling

4.1 Som nævnt ovenfor er den japanske kultur meget forskellig fra EU's (8), og der hersker andre sociale betingelser. Det er derfor ikke nogen overraskelse, at civilsamfundsorganisationerne i Japan er anderledes. Den mest udtalte forskel er, at staten indtil for nylig havde temmelig stor indflydelse på udformningen af civilsamfundet. Med undtagelse af arbejdsmarkedets parter skulle organisationerne godkendes af myndighederne og var derefter underlagt deres kontrol.

4.2 Dette blev accepteret af offentligheden, da kombinationen af en elitær centraladministration og betydelige erhvervsinteresser (understøttet af parlamentarikerne) resulterede i hurtig og effektiv politisk beslutningstagning og gennemførelse, hvilket alt sammen skabte økonomisk vækst (9). Under disse forhold var civilsamfundets rolle i styringsprocessen meget begrænset. Faktisk var begreber som civilsamfundet, styreformer og ansvarlighed dengang slet ikke en del af det almindelige ordforråd.

4.3 I slutningen af 1980'erne bristede den såkaldte »økonomiske boble«, hvilket indledte en periode med deflation og økonomisk stagnation, som først for nylig er blevet vendt. Så i 1990'erne efter en række skandaler, der involverede højtstående embedsmænd, begyndte befolkningens tiltro til statens og de store erhvervsinteressers dominans at vakle. Dette sammenholdt med den dårlige håndtering af rednings- og genopbygningsarbejdet efter det store Hanshin-Awaji-jordskælv i Kobe i 1995 demonstrerede nogle civilsamfundsorganisationers effektivitet (og potentiale) over for offentligheden. Dette førte i 1998 til vedtagelsen af en ny lov om almennyttige organisationer, hvori det anerkendtes, at civilsamfundsorganisationer kan yde et vigtigt bidrag til god offentlig forvaltning (10). Med loven blev mange hindringer for etableringen af almennyttige organisationer og størstedelen af de meget belastende administrative tilsyn fjernet. Loven udgjorde en af de ændringer, der har gjort det japanske samfund og japansk politik mindre reguleret og centraliseret.

4.4 Siden da er civilsamfundet begyndt at ændre sig. Nye organisationer skyder frem med stor hast, især vokser de grupper, der lægger vægt på at være uafhængige af myndighederne. Det spørgsmål, der nu diskuteres i Japan, er, hvordan

man bedre kan udnytte alle de ressourcer, der er til rådighed i det japanske samfund. Dette vil øge betydningen af civilsamfundsorganisationerne, ligesom de vil få større indflydelse. Der er ved at være skabt en større forståelse for den demokratiske deltagelsesproces, og alle lovforslag lægges nu ud på internettet, således at der kan fremsættes bemærkninger til dem. Alligevel føler civilsamfundsorganisationerne ikke, at civilsamfundets synspunkter (bortset fra arbejdsmarkedets parter) tilstrækkeligt ofte afspejles i de endelige beslutninger.

4.5 Debatten om det japanske civilsamfund er normalt delt i to: Den første drejer sig om de ikke-statslige organisationer (ngo'er), som primært yder bistand i udlandet til udviklings- og humanitært arbejde. De finansieres overvejende af regeringen (udenrigsministeriet) og arbejder tæt sammen med myndighederne om de programmer, der får offentlig udviklingsbistand, og holder regelmæssige møder med regeringen om fremme af en tæt dialog og et snævert samarbejde. Deres økonomiske og menneskelige ressourcer er imidlertid stadig begrænsede.

4.6 Den anden vedrører de almennyttige organisationer, der dækker en bred vifte af aktiviteter, med deltagelse af arbejdsmarkedets parter, brancheforeninger, faglige sammenslutninger, miljø-, forbruger-, landbrugs-, kultur- og øvrige organisationer. Disse aktører vil spille en afgørende rolle i den begyndende sociale dialog i japanske virksomheder eller udenlandsk ejede virksomheder om deres sociale ansvar, dog baseret på frivillighed. Endvidere spiller organisationer inden for sundhedssektoren en meget vigtig rolle. Disse organisationer modtager undertiden økonomiske midler fra myndighederne. En meget stor del af disse organisationer beskæftiger sig først og fremmest med at finde lokale og regionale løsninger på lokale og regionale problemer, og de virker til gavn for lokalsamfundene. Følgelig er der ikke så mange nationale almennyttige organisationer.

4.7 Ungdommen er også godt repræsenteret af studenterorganisationer og andre organisationer.

5. Aktuelle forbindelser mellem civilsamfundsorganisationer i Japan og EU

5.1 Selv om der er talrige og regelmæssige forbindelser mellem myndighederne i EU og Japan (se 3.5 ovenfor og bilag), hvis betydning gang på gang fremhæves af de politiske ledere på begge sider, er forbindelserne mellem civilsamfundsorganisationerne noget mere begrænsede. På nogle områder er der dog allerede etableret stærke og aktive forbindelser.

(8) Japansk kultur har en meget lang historie og er kraftig påvirket af, at landet i århundreder var afskåret fra resten af verden.

(9) Denne succes førte til en legitimering af resultaterne (»output legitimacy«), dvs. legitimering, der bygger på opnåelse af de fastlagte mål, på bekostning af en legitimering af processen (»input legitimacy«), som bygger på en demokratisk proces, hvori befolkningen deltager.

(10) Set fra Japan har der også i samme periode været kriser i EU, f.eks. de begivenheder, der førte til Santer-kommissionens tilbagetræden, som indebar en fornyet overvejelse af EU's styreformer og resulterede i, at civilsamfundet i EU fik en større rolle i den politiske proces.

5.2 Arbejdsmarkedets parter

Arbejdsgiverne: Nippon Keidanren (Japans Industriråd) er en vidtspændende økonomisk organisation, der blev skabt i maj 2002 efter en sammenlægning af Keidanren (Japans sammenlutning af erhvervsorganisationer) og Nikkeiren (Japans arbejdsgiverforening). Dets 1 662 medlemmer består af 1 351 virksomheder, 130 brancheorganisationer og 47 regionale erhvervsorganisationer (pr. 20. juni 2006).

Fagforeningerne er både tal- og ressourcemæssigt forholdsvis svage. Ca. 20 % af arbejdstagerne er medlem af en fagforening, heraf er ca. to-tredjedele medlem af den største fagforening, RENGO⁽¹¹⁾. RENGO har et kontor i Bruxelles. Den har adgang til mange oplysninger fra Den Europæiske Faglige Samarbejdsorganisation og sender ofte repræsentanter til møder i arbejdsmarkedsorganisationerne i medlemsstaterne.

5.3 Rundbordsdialogen mellem erhvervslivet i EU og Japan (arbejdsgivere) har fundet sted årligt de sidste ti år med henblik på at drøfte en styrkelse af de økonomiske og handelsmæssige forbindelser og i stadig større grad globale spørgsmål som for eksempel energi. Deres anbefalinger fremlægges på det årlige bilaterale topmøde mellem EU og Japan for de politiske ledere, som har accepteret at tage dem med i overvejelserne. Endvidere har virksomhedsorganisationer i EU og Japan længe haft gang i en dialog om en lang række emner.

5.4 I lyset af de verdensomspændende udfordringer vedrørende fødevarerikkerhed og mærkning har forbrugerorganisationer i EU og Japan afholdt møder de sidste 6 år. Andre eksempler på samarbejde er de årlige dialoger mellem journalister, borgerbevægelser, ngo'er og miljøaktivister. Hertil kommer det allerede etablerede akademiske samarbejde mellem universiteter, højere læreanstalter og forskningsinstitutter, som vil blive styrket af de to nyligt oprettede EU-centre i Japan. Der er et særligt tæt bånd mellem de akademiske institutioner i Japan og mellem andre lignende institutioner i Japan og i EU.

5.5 I erkendelse af at personlige kontakter er en forudsætning for at skabe bedre forståelse, blev EU og Japan enige om, at 2005 skulle være året for udveksling mellem mennesker. Programmet blev vellykket med afholdelse af omkring 1.900 arrangementer, og det drøftes nu at afholde et opfølgingsprogram. Udfordringen ligger i at fastholde og bygge videre på de opnåede resultater.

5.6 De nuværende forbindelser er meget nyttige og viser, at det er muligt at etablere varige kontakter, der bygger på fælles udfordringer, der skal takles i en verden i forandring, hvor praksis og standarder er blevet globaliseret, og hvor det er stadig

vigtigere at være konkurrencedygtig. Disse udfordringer omfatter bæredygtig udvikling (især energisikkerhed, grønt indkøb⁽¹²⁾ og naturressourcer), udviklingsbistand (EU og Japan er på verdensplan de største bidragsydere), aldrende befolkninger (med de deraf følgende konsekvenser for pensioner, sundhedsudgifter og social bistand), immigration, arbejde i multietniske samfund, ligevægt mellem arbejds- og familieliv og beskæftigelse. Virksomhedernes sociale ansvar er et område, hvor det bliver mere og mere tydeligt, at vi har fælles interesser. Det samme er tilfældet med ligestillingsspørgsmål. En udveksling af synspunkter om disse emner kunne være nyttig.

5.7 EØSU har en uformel kontakt til EU-centret i Kansai. Denne kontakt er for tiden den eneste forbindelse, men mange EØSU-medlemmer har erfaringer med samarbejde med japanske organisationer.

6. Mulige tiltag til etablering og opretholdelse af forbindelser mellem civilsamfundene i EU og Japan

6.1 Det er klart, at civilsamfundet har en vigtig opgave i forbindelse med håndteringen af de fælles udfordringer, både i EU og i Japan, inden for rammerne af fælles tiltag og i vores indbyrdes forhold. Gennem bilaterale diskussioner og ved at indtage klare standpunkter kan civilsamfundsorganisationer bidrage til den løbende politiske proces mellem EU og Japan. Der er oplagte muligheder for at udvikle de relevante afsnit af handlingsplanen mellem EU og Japan⁽¹³⁾ yderligere med inddragelse af civilsamfundet, og det er klart, at dette arbejde kan yde et vigtigt bidrag til at styrke forbindelserne mellem EU og Japan.

6.2 Formålet med at etablere kontakter mellem civilsamfundet i Japan og i EU må først og fremmest være at lære hinanden at kende og forstå hinanden. Dette vil igen føre til etableringen af netværkssamarbejde. Først derefter kan vi begynde et egentligt samarbejde, hvor vi bidrager til de stærke forbindelser, der findes mellem vores respektive myndigheder. Dette vil ikke ske over en kort periode, men det ville være nyttigt at bede Kommissionen og de japanske myndigheder om at støtte et indledende møde med henblik på at identificere fælles problemer og drøfte den videre udvikling, herunder hvilke organisationer der bedst kan repræsentere begge parter⁽¹⁴⁾. Derefter kan arbejdet gøres mere målrettet, og der kan tages fælles initiativer. Deltagerne i dette møde bør være repræsentanter for civilsamfundet i EU og Japan, som kan danne grundlag for yderligere netværkssamarbejde. Fra EU's side bør hovedparten af de delegerede komme fra EØSU og arbejdsmarkedets parter på EU-niveau.

⁽¹²⁾ Grønt indkøb går ud på, at en væsentlig procentdel af offentlige indkøb skal være miljøvenlige produkter.

⁽¹³⁾ Se afsnit 2.1 ovenfor.

⁽¹⁴⁾ Visse japanske partnere som f.eks. Japan Center for International Exchange (JCIE) og EUJ'erne kan her være behjælpelige, men i starten må man også søge rådgivning hos de japanske myndigheder.

⁽¹¹⁾ 6 500 000 arbejdstagere er medlemmer af RENGO (pr. juni 2006).

6.3 Kommissionen bør overveje deltagelse fra civilsamfundsorganisationer fra både EU og Japan i alle relevante seminarer og lignende arrangementer. Den bør endvidere opfordre de japanske myndigheder til at gøre det samme. Dette vil over tid skabe forståelse mellem parterne og etablere et netværk, der kan udnyttes til alle former for kontakt. Udvælgelsen af disse arrangementer bør være et fast punkt på dagsordenen på møder mellem Kommissionen og dens japanske modparter.

6.4 Udvælgelsen af emner, der er egnet til drøftelse med civilsamfundsorganisationerne, vil være afgørende. I det omfang der på møder på officielt plan skal drøftes emner, hvortil civilsamfundsorganisationer kan yde et værdifuldt bidrag, bør Kommissionen og de japanske myndigheder overveje at anmode EØSU om at udarbejde et sådant bidrag i samarbejde med de japanske modparter. På sådanne fælles møder kunne fagforeningerne blandt andet drøfte de vigtigste ILO-normer. Til en start kan dette arbejde udføres i grupper nedsat til formålet, og, hvor det er relevant, bør det overvejes at etablere rådgivende ad hoc-grupper ⁽¹⁵⁾.

6.5 Da regionalt samarbejde får stadig større betydning for Japan, kunne europæiske civilsamfundsorganisationer bidrage med deres erfaringer og på den måde hjælpe lande på forskellige udviklingsstadier med at blive mere integrerede i overensstemmelse med doktrinen om »funktionel integration«. I den sammenhæng kunne de erfaringer, som de nyere medlemsstater har gjort med at etablere levedygtige civilsamfundsorganisationer og tilskynde myndighederne til at konsultere dem og inddrage dem i beslutningstagningen, være interessante. EU's succes med at inddæmme og mindske potentielle rivaliseringer og konflikter kunne også tjene som en nyttig model til imødegåelse af regionale sikkerhedshensyn.

6.6 Oprettelsen af de to EU-centre i Japan (EU-centret i Tokyo og EU-centret i Kansai) giver mulighed for at skabe netværk og forståelse. For eksempel:

- EØSU kunne fungere som kontaktpunkt for hjælp og information;
- en opgave kunne være at bidrage til at skabe kontakter mellem parter som (i et særligt øjemed) søger kontakt på modpartens hjemmebane;

- det kunne også indebære gensidige invitationer til relevante seminarer (eller andet arbejde) både som talere og som deltagere;
- EØSU kunne også tilbyde at holde foredrag om de EU-relevante emner, det beskæftiger sig med: beslutningsprocesser i EU, civilsamfundsorganisationernes rolle på EU- og nationalt niveau, arbejdsmarkedsparternes rolle, den måde, hvorpå erhvervslivet håndterer drøftelsen og gennemførelsen af EU-lovgivning;
- EØSU kunne med regelmæssige mellemrum tilbyde praktikophold, som de to institutter kan ansøge om.

EU-centret i Kansai er allerede i gang med at overveje mulighederne for at være medarrangør af en række seminarer/workshops om bestemte emner. Mærkning af fødevarer, miljøbeskyttelse og det aldrende samfund er oplagte som nogle af de første hovedemner.

6.7 Det er endvidere vigtigt at bemærke, at universiteter (og lignende organisationer) spiller en meget vigtig rolle i det japanske samfund og kan være en anden vej til bedre forståelse mellem civilsamfundsorganisationerne. De kan også sikre inddragelse af de unge, hvilket vil være helt afgørende for skabelsen af langvarige kontakter.

6.8 EØSU bør også overveje at nedsætte en mindre kontaktgruppe til at bistå med ajourføring og fungere som kontaktpunkt for de japanske partnere. Når civilsamfundene har opnået en bedre forståelse af hinanden, bør det på længere sigt overvejes at etablere en form for stående forum i stil med en rundbordsdialogen.

6.9 Der bør holdes kontakt til det blandede parlamentariske udvalg EU-Japan, så det sikres, at der er forståelse for civilsamfundets rolle og potentiale, og at det, hvor det er relevant, udnyttes i alles interesse.

6.10 Finansieringen vil som altid være afgørende. Omkostningerne ved disse arrangementer burde imidlertid ikke være så store, og i mange tilfælde kan nye teknikker som videokonferencer og tale over internettet (Voice over Internet Protocol (VoIP) — telefonmøder) være med til at holde omkostningerne nede først og fremmest ved kontakten mellem de små ad hoc-grupper, der måtte blive nedsat.

Bruxelles, den 16. februar 2007.

Dimitris DIMITRIADIS
Formand for
Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg

⁽¹⁵⁾ Sproget vil som i andre tilfælde være et problem.

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg resolution om Gennemførelsen af den fornyede Lissabon-strategi

(2007/C 97/13)

Den 23.-24. marts 2006 bifaldt Det Europæiske Råd i formandskabets konklusioner (punkt 12) Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs initiativ til i højere grad at lægge ansvaret for Lissabon-strategien på fællesskabsniveau. Rådet opfordrede EØSU til at fortsætte sit arbejde og senest i begyndelsen af 2008 afgive en sammenfattende rapport som støtte til partnerskabet for vækst og beskæftigelse. EØSU sammenfatter i denne resolution sin holdning til revisionen af Lissabon-strategien og henviser til sit arbejde med dette emne:

Gennemførelsen af den fornyede Lissabon-strategi

På sit præsidiemøde den 14. februar 2007 besluttede Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg at fremlægge en resolution på forårstopmødet. Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg vedtog på sin plenarforsamling af 15.-16. februar 2007, mødet den 15. februar 2007, følgende resolution med 125 stemmer for, ingen imod og 10 hverken for eller imod:

1. Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg (EØSU) bifalder Kommissionens opfølgning af de nationale reformprogrammer (NRP'er), som medlemsstaterne har forelagt. EØSU frygter imidlertid, at det med genlanceringen af Lissabon-strategien i 2005 stadig ikke er lykkedes at sikre borgernes kendskab og støtte til strategien. EØSU understreger, at medlemsstaternes politiske ansvar inden for de områder, som er aftalt i Rådet, er af central betydning. Ud over disse ansvarsområder under medlemsstaterne er der behov for effektive partnerskaber og nye alliancer med arbejdsmarkedspartnerne og civilsamfundet. Der må sikres styring på flere niveauer, herunder en høring af relevante aktører, som nøje må overvåges af Kommissionen.

1.1 EØSU mener, at den aktuelle evalueringsmetode bør suppleres med en klar og gennemsigtig benchmarking af medlemsstaternes gennemførelse af strategien. Med dette for øje bør skræddersyede henstillinger for hver medlemsstat føre til en målrettet debat og, i givet fald, revision i Rådet, så nøgleområder for den fremtidige indsats kan kortlægges.

1.2 EØSU mener, at det i forbindelse med udformningen og gennemførelsen af NRP'erne vil være nødvendigt på et tidligt stadium og på medlemsstatsplan at høre det organiserede civilsamfund, så det via reel deltagelse og partnerskab sikres, at alle berørte parter bliver ansvarlige for processen. De nationale økonomiske og sociale råd og lignende organer bør spille en nøglerolle i de lande, hvor de forefindes.

1.3 EØSU støtter fuldt ud den fornyede fokus i den relancerede strategi. Til sommer forelægger EØSU fire informationsrap-

porter om følgende emner: *Investeringer i viden og innovation, Erhvervspotentiale, især for SMV'er, Beskæftigelse for prioriterede kategorier og Fastlæggelse af en energipolitik for Europa* som basis for sin sammenfattende rapport til Det Europæiske Råd. Rapporterne vil blive udarbejdet i tæt samarbejde med de nationale økonomiske og sociale råd og lignende organer, der repræsenterer civilsamfundet.

1.4 EØSU understreger, at fuld gennemførelse af den fornyede Lissabon-strategi indebærer en koordineret makroøkonomisk politik, der aktivt fremmer vækst og beskæftigelse. De nuværende positive økonomiske udsigter bør ikke svække Rådets ambitioner med hensyn til strategiens gennemførelse. Gensidig afhængighed mellem de nationale økonomier betyder, at strukturreformer bør gennemføres fra et europæisk perspektiv. NRP'erne bør derfor indarbejdes i en paneuropæisk makroøkonomisk politisk ramme, som alle berørte parter bør bidrage til. Der må til stadighed tages hensyn til den globale sammenhæng.

1.5 EØSU understreger, at der på én gang må sikres fortsatte industrielle ændringer og en høj livs- og arbejds-kvalitet. Målet bør være en symbiose af konkurrenceevne, social samhørighed og bæredygtig udvikling. I bestræbelserne på at nå dette mål, må EU og medlemsstaterne afkode budskabet i den fornyede Lissabon-strategi på en sådan måde, at der på græsrodsniveau kan opnås en klar forståelse af målene. Dette kræver effektiv kommunikation, hvilket hidtil har været en mangelvare.

2. EØSU betragter hele strategien som en dynamisk proces, der til stadighed må finjusteres i medlemsstaterne, i Rådet og afpasses med Kommissionen. For at opnå dette må der tages fat på følgende spørgsmål:

2.1 På nationalt og regionalt plan:

— Lissabon-relaterede prioritetsområder, inklusive de hermed forbundne ressourcer, bør identificeres mere præcist i de nationale budgetter,

— hele kæden af uddannelsessystemer bør nøje gennemgås og indholdet i den almene uddannelse og de videnskabelige og tekniske faglige uddannelser bør være af så høj kvalitet som muligt, så borgerne kan tilpasse sig skiftende rammevilkår, og således at borgerdeltagelse, arbejdspladser af højere kvalitet, iværksætter- og innovation kan fremmes,

— der bør tages fat på de demografiske ændringer og disses indvirkning på finanserne, arbejdsmarkedet og sundhedssektoren,

- der bør gennemføres en innovativ arbejdsmarkedsreform, der tager udgangspunkt i flexicurity-ordninger, fremmer konkurrenceevnen og samtidig sikrer tilstrækkelig social sikkerhed,
  - Barcelona-målene for investering i FoU bør opfyldes,
  - medlemsstaterne er nødt til at udnytte fordelene ved udveksling af god praksis effektivt, hvilket vil have den yderligere gavnlige effekt, at der i højere grad opstår konvergerende mål i hele Europa.
- 2.2 På europæisk niveau:
- Rådet og Kommissionen bør udarbejde tidsplaner og opstille frister for realisering af aftalte prioriterede mål,
  - der er behov for en fælles energipolitik,
  - det er vigtigt at tage fat på klimaændringsproblematikken,
  - EU-fondene (regionalfonden, socialfonden og det syvende rammeprogram for forskning) og EU's øvrige finansielle

Bruxelles, den 15. februar 2007.

instrumenter, herunder rammeprogrammet for konkurrenceevne og innovation, bør tage sigte på at opfylde Lissabonstrategiens prioriterede mål.

2.3 Alle niveauer kræver:

- mere specifikt og konkret samarbejde med arbejdsmarkedsparterne og andre interessenter i udformningen af politikker og opfølgningstiltag i forbindelse med Lissabonstrategien,
- en dagsorden for bedre lovgivning og et velfungerende indre marked, som arbejder mod økonomiske, sociale og miljømæssige udviklingsmål i lyset af globale ændringer,

3. EØSU opfordrer kraftigt Det Europæiske Råd til at give sin fulde støtte til den strategi, der er skitseret ovenfor, og inddrage det organiserede civilsamfund som en mere aktiv deltager i gennemførelsen af den fornyede Lissabonstrategi.

Dimitris DIMITRIADIS

Formand for

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg
